FİGEN ŞAKACI

Bitirgen

iletişim

İletişim Yayınları 2023 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 308

Dijital Kitap
ISBN: 978-975-05-2064-8
Sürüm V01.01.01.01

Dijital Kitap Yapım Sistematik Dijital Kitap Atölyesi

Kaynak Basılı Kitap
ISBN 9789750515644
1. Basım, 2. Baskı, 2016, İstanbul
İletişim Yayıncılık A.Ş.

EDİTÖR Levent Cantek
KAPAK Suat Aysu
KAPAK FOTOĞRAFI Gamze Kutluk
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Berrin Tablacıoğlu

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu
34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web:
www.iletisim.com.tr
twitter: @iletisimyayin • facebook:
facebook.com/iletisimyayin

FİGEN ŞAKACI 1971 İstanbul doğumlu. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi mezunu. 1989 yılında gazeteciliğe başladı, çeşitli gazete ve dergilerde muhabirlik, köşe yazarlığı yaptı. İş Bankası Kültür Yayınları'ndan *Her Doğum Bir Mucizedir* ve *Mizah Zekânın Zekatıdır* adlı iki nehir söyleşi kitabı yayımlandı. *Bitirgen*'le başlayan roman üçlemesinin ikincisi olan *Pala Hayriye*, İletişim Yayınları tarafından 2014'te yayımlandı.

iletişim

FİGEN ŞAKACI

Bitirgen

BİR UZUN HİKÂYE

O ağaçların hürmetine...

Merhaba,

Burası Sivrisinekler kasabası... Çayırın ortasına diktikleri birkaç evden başka bir şey yok; onların evleri kiremit renginde, bizimkiyse bok sarısı. Burayı hiç sevmedim ama annemlere sorarsan bizim için gelmişler; denize girelim, adam gibi tatil yapalım diye. Kiminle tatil yapacağız anlayamadım, burada kimse yok ki, olanlar da zaten İstanbul'daki komşularımız. Madem burada da onlarla birlikte olacaktık niye o kadar yol geldik? Anneme sordum, sizin gibi namkörlerin ağzına da çok yüzüne de dedi. Namkör denmez, nankör denir deyince de bir tane patlattı. Bir daha kimseye bir şey söylemeyeceğim. Burada üç ayım nasıl geçecek kara kara onu düşünüyorum şimdi. Yanımda bir tek sen varsın. Karnemde hepsi pekiyi olmuş neye yarar, kimse hiç hediye almadı. Ben de seni aldım kendime, karne hediyesini kendi kendine alan tek çocuk benimdir herhalde. Çok güzel kırmızı saçlı bir kız var kapağında. Bakkaldan kalan para üstleriyle bir tek bunu alabildim ama olsun seviyorum kırmızıyı. Sen bugünden sonra artık benim günlüğümsün. Günlük yazmaya Fırat Bey sayesinde karar verdim. Dediğine göre günlük tutmak insanın her gününün hesabını kendi kendine vermesi demekmiş. O nedenle sen benim aynı zamanda okuldaki gibi yazılı sınavımsın. Ama yazdıklarımdan ötürü not verme, puan kırma, sınıfta bırakma hakkı sadece benim. Tek istediğim seni kimsenin ama kimsenin ele geçirmemesi. Eğer biri seni okursa ben içimi açık açık

dökemem, hele abim ya da ablam bir okursa o zaman ölsem daha iyi. Bu nedenle seni deniz çantasının içine, havluların arasına sakladım. Üzerine biraz güneş yağı dökülmüş, kalemin mürekkebi akmış diye kusuruma bakma. Madem senden başka kimsem olmayacak, sana bir isim vereyim diyorum, ne dersin? Aklıma bir şeyler geldi ama hiçbirini beğenmedim. Sana en çok yakışan ismi bulana kadar biraz daha düşünmem lazım.

***

Buldum, senin adın bundan sonra Bitirgen olsun! Ne demek diye sorma, ben de bilmiyorum. Babam bana öyle diyor ve çok hoşuma gidiyor. Babamın Bitirgen'i benim, benimki de sensin, anlaştık mı? Bak canım; burada erik ağaçları var, elma ağaçları var, inek boklarına basmadan yürürsen, denize inen çok güzel bir yol var. Yolun iki yanında ağaçlar olduğu için tek başıma inmeye korkuyorum, her defasında otların arasından hışırtılar geliyor, bir şeyler kıpırdıyor. Geçen gün annemin bacağına yılan dolandı, korkudan çığlık atınca babam da ona bağırdı, bu kadar küçük yılandan korkulur mu diye; iyi de daha büyük olsa annemi öldürürdü babacığım dedim. Babam sustu, annem ölsem de kurtulsam deyip ağladı. Aslında ben de korkuyorum ama yine de o yoldan yalnız yürüyorum. Hem şarkı söylerken hiçbir hayvan bana yaklaşamaz. Bir tek sahildeki köpekler anlamıyor şarkıdan. Hemen yanaşmak istiyorlar, korkarsam hemen anlarlarmış, o yüzden belli etmemeye çalışıyorum. Yanıma gelip ruziyemi (annem kukuya ruziye diyor) kokladıklarında bile sesimi çıkarmıyorum. Geçen gün bir kangal komşunun elini kapmış, bunlar da benim ruziyemi

kaparlarsa ya... Hele bir denesinler, ben de onların kuyruklarını tutar bırakmam!

***

Bugün kayalıklara kadar yürüdüm. Hafta başı olduğu için sadece etli butlu kadınlar vardı sahilde, bir de kıyıda oynayan çocuklar. Birinin yanına oturup kumdan kaleler diksem mi diye düşündüm, vazgeçtim. Gittim yosun tutmuş kayalıklara tırmandım, iyi bok yedim; düştüm çenemin üstüne. Herkes kayaların üzerine kalp çizmiş, içine de baş harflerini kazımış, ben de kendime bir kalp kazıyayım dedim ama yanıma kimseyi bulamadım, hem çenem de kanıyordu. Ağlaya ağlaya geri döndüm, kıyıdakiler ağladığımı görmesin diye yüzerek döndüm hem de, çenem tuzlu suya girince çok yandı. Onun için de ayrıca ağladım.

***

Babama Bitirgen ne demek diye sordum; meğer küçük ve şeker gibi tatlı kayısıymış. Ben de küçük ve şeker olduğum için onun Bitirgeniymişim. Ne güzel değil mi? Çok sevindim. Bence sana da çok yakıştı bu isim.

***

Boşuna demiyorum Sivrisinekler kasabası diye. Gece hiç uyutmuyorlar, ablamla benim yattığım odanın penceresi hep açık. Yatağımın üzerine asmalar sarkıyor, annem sinekler asmaya geliyor diyor. Hiç de değil, benim için geliyorlar, tam uykuya dalacağım saatte sinsice gelip, vızıldayarak kanımı emiyorlar. Onlar yüzünden her gece yüzüme bir şaplak indiriyorum. Beni kimsenin dövmesine gerek kalmıyor.

***

Bugün evimize biraz ısındım, daha doğrusu bahçemizi sevdim. Babam karpuz ekti, bir de domates. Kuyu da kazdırdı ama kuyudan bir türlü su gelmedi, toprak küsermiş buralarda. Babam kuyucu ustaya bağırdı; ne yaptık küstürecek ya, saçma sapan konuşma diye. Suyunu kaçırırmış kuyu, çaktırmadan kendine başka bir yol açar ve de kaçıverirmiş. Babam ustayı dinledikçe kızdı. Ulan paramızla açtığımız kuyu da bize küsüyor iyi mi, derken boynundaki iki tane damar parmağım kadar oldu. Peki ne yapacağız dedi, ustayla uzun uzun konuştular. Ustanın ne demek istediğini pek anlamadım, bence babam da anlamadı. Suyun kaçacağı her yerin başını tutarız abi, sen merak etme dedi, babam da, nasıl yahu, Allah Allah, olur mu dersin gibi boyna sordukça sordu, çok sıkıldım, eve girip Red Kit'in kervanıyla yola koyulayım bari dedim. Annem mutfakta kızartma yapıyordu. Gel bir işin ucundan tut diye bağırdı ama bana ne! Ben cevap vermeyince annem iyice sinirlendi, her biri anamıza yardım edelim, bütün gün canı çıkıyor demez, götüne nişadır değmiş gibi dolaşır diyordu ki, ne oldu biliyor musun? Gümbür diye birden bomba patladı. Evet, hem de tam evimizin ortasında! Çatıdaki kiremitlerin yatak odasının camından aşağı dikine dikine uçtuğunu gördüm. Annem çığlık attı. Ben hiç bağırmadım, korktuğum zaman sesim hiç çıkmıyor. Annem sanki biraz önce azarladığı ben değilmişim gibi hemen yanıma koştu, kucakladı beni. Ama ben sokmadım başımı göğsüne, babamı çok merak ettim. Bahçeye koştuk hemen, ne babam vardı bahçede ne de kuyucu usta. Havaya baktım; belki babam korkuyla ceviz ağacına konmuştur diye ama yoktu. Karşıki komşunun damında da, arabanın altında da. Yani

anlayacağın Bitirgenim gökte de yerde de yoktu babam, birden keşke sıkılıp yanından gitmeseydim, birlikte yok olsaydık diye geçti içimden. Annemle beraber fırıncının tavukları gibi bir oraya bir buraya koşturup durduk. İçim kızgın yağı bir dikişte içmişim gibi nasıl yandı anlatamam... Annem de korktu, demek ki o da seviyor babamı. Ağlaya ağlaya oraya buraya bakınırken meğer babam da bahçe duvarının arkasından bizi seyretmiyor muymuş. Annem babamı o halde görür görmez hem Allah'a şükretti hem de babama küfretti. Senin yaptığın işe sıçayım dedi ama babam duymadı. Gidip hemen babamın boynuna atladım ama eşşek kadar oldun in diyerek sepet gibi ortaya bıraktı beni. Annem suratını öyle bir astı ki babam hemen topu ustaya atıp işin içinden çıkıverdi. Yahu Hilmi Usta, bu dinamitler içerde patlar, kuyu uyanıverir deyince hadi deneyelim bakalım dedim diye anlatmaya başladı. Çok büyük ses çıktı ama değil mi dedi, ses çıktı ama su da çıktı diye bıyığını bura bura güldü. Babam da şımarınca benim gibi oluyor! Ama ben hâlâ niye kuyuya dinamit koyduklarını anlayamadım. Peki çatıdan düşen kiremitler ne olacak, yağmur yağarsa tepemize su akmaz mı diye sordum, annem bacak kadar velet bile bunları düşünüyor, senin aklın bir karış havada diye söylenip durdu babama. Şimdi kuyunun suyunu içsek yanık yanık kokar mı diye sordum; içmek için değil salak, diye bağırdı annem, her zamanki gibi sinirini benden çıkardı. Bu suyla bahçe sulanacakmış, bostanlar arsızmış, susuz yapamazlarmış. Akşam sofrada annem yine babamın başının etini yedi. Evi de havaya uçursaydın, altı yılda zor kavuştuk, altı saniyede hevesimiz kursağımızda kalırdı deyince yine kavga başladı. Sonunda babam rakısını kafasına dikti,

annem yatsıyı kılmaya gitti. Zaten ne zaman yemekte kavga çıkmadı ki, ben hiç kavgasız bir akşam yemeği hatırlamıyorum, kahvaltı da. Öğlen zaten herkes bir yerde, yani anlayacağın yemek yerine birbirimizi yiyoruz ama bir türlü doymuyoruz.

***

Bu akşam ablam da abim de bir yerlere gittiler, onların ne güzel arkadaşları var, benim de bir tek bahçem. Önce çimenlere uzandım yıldızları seyretmek için; bir yıldız kaysa da dilek tutsam diye bekledim. Ama ne dilek tutacağımı bulamadım. Yıldız mıldız da kaymadı zaten, ben de dut ağacına çıkıp oturdum. Nilgün'le sınıfta nasıl konuşuyorsak onunla da öyle sohbet ettim. Aslında benim Nilgün, olsa olsa kaktüs olurdu ama neyse. Dut yemiş Nilgün'sün sen dedim dut ağacına, komik olmadı ama bana ne, aklıma öyle geldi işte. Benim de artık sıkıldıkça kaçacak iki tane yerim var, kayalıklar ve dut ağacım. Daha ne isterim ki Allah'tan?

***

Bugün kayalıklara gitmek istemedim, dut ağacının yanına bile uğramadım. Sadece yürüdüm, Müjde ablaların evine yaklaştıkça, çam ağaçlarının arasında kaybolmuş balkondan bir sürü kadının sesi geliyordu. Kıçımdan mı tepecen kız, yeter valla doydum diyen kesin Süheyla karısıydı. Annem, itliğine de yiğitliğine de diyecek yok diyor. Bir türlü sevemedim o kadını. Niye, bilmem. O benim için her zaman Süheyla karısı, teyze meyze değil! Müjde abla, beni görmek için balkondan eğildiğinde bacaklarının arasından gördüm onu; her zaman pırlanta yüzüklerini göstermek için ellerini kat

kat karnının üstünde kavuşturuyor diyor annem; sinir oluyorum görgüsüze, annemin yok diye inadına yapıyor. Annem beni görünce kaş göz işareti yaptı, hadi uzaklaş gibilerden. Ben zaten beni hiç istemediğini biliyorum, doğurmayı bile istemediğini biliyorum. O yüzden Müjde abla, hadi kız gel bir çay da sana koyayım deyince aldırmadım. Sağ ol Müjde abla, ilerde bir arkadaşım var da ona gidiyorum dedim. Dememle bir kahkaha koptu; ayol bu ne zaman arkadaş buldu kendine diyen şişko Süheyla'ydı, çopur suratlı Süheyla'ydı, orospu Süheyla'ydı... Koşmak istedim ama biliyorum herkes bana bakıyordu. Biliyordum gittiğim bu yolun ucunda görünen bir tane bile ev yoktu, biliyordum benim kimsem yoktu. Yine de annem arkamdan gel hadi kızım der diye, Müjde abla koşarak yanıma gelir diye yavaşladım. Köşedeki ayçiçeği tarlasına saklanıp eve baktım. Herkes gülmeye, yemeye içmeye, benimle dalga geçmeye devam ediyordu.

***

Bitirgenim, nasıl annem babam varsa sen de varsın! Yani benim asıl ailem sensin, öyle olduğu için sana karşı da görevlerimi yerine getirmem lazım, mesela başta her gün düzenli yazmam lazım ama olmuyor. Bazen tam yazacakken uykum geliyor, bazen de her gittiğim yere seni götüremiyorum. Çünkü sen benim sırdaşımsın, benden başka kimsen yok senin, benim de senden. Sana verdiğim sözleri tutacağıma da söz veriyorum. Fırat Bey, cümle içinde iki kere aynı sözcüğü kullanmayın demişti, iki kere söz oldu, ama ne yapayım yerine bir şey bulamadım. Sana bir sır verecektim ama annem geliyor, sonra.

***

Ben Bülent abiyi çok seviyorum. (Ama bunu kimseye söyleyemem.) Bugün evlerine revani götürdüm, kapıyı o açtı. Sen mi yaptın, çok güzel görünüyor dedi. Sevineyim mi üzüleyim mi bilemedim. Ne demek istedi acaba? Hem benden çok büyük, abim sayılır ama kâseyi alırken el ele tutuşur gibi olduk, o zaman içimden bir şey koptu. Yoksa aşk böyle bir şey mi? Ya ıslak mayoyla markete girdiğimi duyunca orospu olduğumu sandı da, o yüzden elimi tuttuysa? Erkeklerden nefret ediyorum. Düşündüm taşındım karar verdim, ben evlenmeyeceğim Müjde abla dedim. Bülent abiye gidip laf yetiştirsin diye söyledim. Onlar evde her şeyi birbirlerine söylüyorlar galiba. Bizimkiler gibi değiller. Hem benim Müjde ablam gerçekten başka, ben ona her şeyimi anlatıyorum. Müjde abla diyorum, ben annemi de babamı da ablamı da abimi de seviyorum ama seninle konuştuğum gibi konuşamıyorum diyorum. Ben Müjde ablaya ne zaman bir şey anlatsam, annem yine ağzından ne laf aldı diye etimi kıvırıyor. Ama ağzımdan laf çıkmazsa ben bir şey anlatmış olamam ki diyorum. Annem, bu kız büyümüş de küçülmüş ukala diyor. Her boka pabuç kadar dil çıkarıyormuşum; Allahım, madem öyle al benim canımı. Yeter bunca yıl çektiğim! Hem niye benim annem hep ağlıyor babam hep içiyor, aslında babamın içmesi iyi bir şey çünkü hiç olmazsa evinde içiyor, dışarıda karıya kıza yedirmiyor; bir de babam içince beni karşısına alıyor ve Bitirgenim, gel bakayım yanıma, seveyim seni biraz diyor. (Acaba Bülent abi de bir gün çok içse bana içini döker mi, beni sevdiğini söyler mi?) İyi ki babam var, o çağırdığında hemen atlıyorum göbeğinin üstüne,

biraz gıdıklıyorum. Babam gülünce o toprak yolda bisiklete binmiş gibi oluyorum, çok hoşuma gidiyor.

***

Babam, Özkan amcaya kavakları bahçeye dikmek için neler çektiğini anlatırken yanında durdum; kavakların saçları beyazlamış bak dökülüyor babacığım deyince, babamın göbeği yine hopladı; Özkan amcaya bu kız benim bitanem dedi. Keşke babam da Özkan amca gibi doktor olsaydı, sağlığına dikkat ederdi, o zaman bu kadar çok içmez, annemle boyuna birbirlerine girmezlerdi. Geçen gün Müjde ablaya dedim, ben ölmek istiyorum ablacığım dedim, çenemi tutup salladı, duymamış olayım bu sözü bir daha dedi. Ama ona da anlatamazsam derdimi kime anlatacağım ben. Annem diyor ki, bir içine atan bir de çok okuyan delirirmiş; ben hâlâ delirmediğime göre annem atıyor. Annemin ne dediğini bazen hiç anlamıyorum; geçen gün Özkan amca bizden aldığı tırmığı vermeyip, aaa olur mu canım o benimdi deyince, annem kıpkırmızı oldu, hayrını görün o zaman Özkan Beyciğim deyip kapıyı öyle bir çarptı ki, ben hemen odama kaçtım. O tırmık bizim değil ki diye bacağının arasından lafa girdim diye öyle bir ayırdı ki gözlerini, ödüm koptu. Annem mutfakta patlıcanların karnını yararken, adam sandım eşşeği alnımı yardı daşşağı! dedi. Sonra da akşam yemeğine onlara gittik; annem de amma ikiyüzlü. Hiç arkasından konuşmamış gibi, çok âlemsiniz Özkan Beyciğim, falan diyerek yüzüne güldü. Onlara baktıkça midem bulandı. Hiçbir şey yemedim diye boyuna laf işittim ama aldırmadım.

***

Bence Müjde abla da sinir hastası olacak çünkü çok çay içiyor. Hele akşamüstü çayından hiç vazgeçmiyor, her içişinde de küçük parmağını havaya dikiyor, içtikten sonra da ohh diye bağırıyor. Bir gün yine öyle bağırdığını duyunca annem, şu Müjde de hayırlısıyla bir an önce kısmet bulsa dedi. Bence hiçbir zaman evlenmemeli Müjde abla, hiçbir erkeğin kölesi olmamalı. Ben de olmayacağım, dün pazara giderken anneme de bu kararımı söyledim; büyük konuşma, tatmayanın tadası, tadanın da kusası gelir dedi. Neyi diye sordum ama evlenince anlarmışım. Doğru dürüst anlatsana bir kerecik olsun deyince de, her bok anlatılmaz yolun ortasında diye kolumu sündürdü. Biliyorum sonra da unutup gidecek! Benim kararım kesin; EVLENMEYECEĞİM. Sen her zaman benim yanımda olacaksın, kararım değişirse kaşlarını çatıp parmağını sallayacaksın, hani verdiğin sözler diyeceksin. Hep de e mi?

***

En rahat düşündüğüm yer kayalıklarım. Ne düşünüyorsun diye sorma çünkü kafam çok karışık. Bazen Fırat Bey aklıma geliyor bazen Bülent abi, bazen sınıftan arkadaşlarım bazen de bir sürü şey işte. Bence bir yere böyle kayalıklardan yani yüksekten bakmak çok güzel. Çünkü insan her şeyi görebiliyor ama küçük olarak; yani benim boyumda sanki her şey. Seninle dertleşirken birkaç adam yanıma yaklaştı ama ben hiç onlara bakmıyorum. Ne yazıyorsun öyle bakalım sen diye soruyorlar. Duymamış gibi yapsam giderler mi yoksa size ne diye bağırsam mı? Ya yanıma gelirler, seni elimden alırlar, her şeyi okurlar, abime falan

gösterirlerse. Laf atıp duruyorlar ama bakmayacağım işte suratlarına... Yavaşça kalkıp gidelim. Sakin ol, biliyorsun kayalıklar yosunlu. Erkeklerden korkmak korkaklıktır, hem bana boşuna mı erkek fatma diyorlar.

***

Bir şey olmadı korkma, diklenince karı gibi güldüler, ben de boyuna koştum. O kadar çok koşmuşum ki yorgunluktan yemek bile yemeden yattım; zaten kimse beni sofraya çağırmadı. Yatakta bekledim belki birinin aklına gelirim diye ama kimse çağırmadı, sadece bağırış çağırış. Aslında uyumak istemiyordum ama nedense küsünce uykum geliyor hep. Rüyamda Bülent abi, yaralı dizimi bacağının üzerine koydu, tam yaranın en kırmızı olduğu yer var ya, hani böyle sulu sulu olur, işte o kısmına incecik bir tülbent serdi, onun üzerine de bir tane gül yaprağı koydu. Sonra tülbendin iki yanını kıvırıp gülü de içine sarıp katladı. Yüzümü avucuna alıp baktı; ben ne görüyor acaba diye düşünürken, aa sapsarı oldun dedi. Ben sevinince de utanınca da sararırım diyemedim. Sonra birden Bülent abi tülbendi bir kaldırdı, gül yaprakları saçıldı etrafa. Yara falan kalmadı dizimde. Sihirbaz gibisin Bülent abi, şapkanla tavşanın nerede dedim. Televizyonda Sedat mıydı Serhat mıydı bir adam vardı ya, onun gibi yaptı işte. Burada diye bağırdı, yüzü birden değişti. Tavşan diye elinde tuttuğu da, kapkara bir sokak kedisiydi. Üzerime attı gülerek, kedi tırnaklarını böğrüme geçirdi, kan aktı çok. Kurtulmaya çalıştım bırakmadı, kedinin de dişleri sapsarıydı. Kocaman ağzıyla boğazıma yapışacakken yerimden sıçradım, bir daha da uyuyamadım.

***

Bülent abi evleniyormuş! Gördüm, kara kuru bir kız. Boyuna Bülent abinin elini tutuyor, sanki kaçacak. Annem haklı, domuşup duruyor, hiç konuşmuyor. Misafirlerin elini de öpmemiş. Hoş geldiniz demiş ve herkesin içinde Bülent abinin elini tutup oturmuş. Ben gittiğimde başköşedeydiler. Herkes kıza soru soruyor, mıy mıy bir şeyler söylüyor. Adı Neşe'ymiş. Bir kez bile gülmedi. Sonra da kalktılar süzüle süzüle dışarı çıktılar. Herkes arkasından kızın kıçına baktı, aralarında fısıldaşıp durdular. Çok sıkıldım, bir yalan uydurup ben de kalktım. Bülent abi, bahçedeki çardağın altında Neşe'nin boynunu öpüyordu. Saçları o kadar güzel ki sapsarı, upuzun. Ben de uzatacağım, hem de belime kadar. Bülent abi, Neşe'nin omzundan saçlarını tek tek ayıklayıp öpülecek en güzel yeri aradı buldu, uzun uzun boynuna baktı. Neşe şişindi, sırıttı, daha doğrusu dudağı biraz kıvrıldı, sanki ağzına kıl girmiş gibi dilini çıkardı. Bülent abi kılı buldu, ağzıyla aldı. Beni görünce toparlandılar, hemen kaçtım, bahçeme attım kendimi, yere uzandım. Üzerim toz toprak olsun umurumda değil! Herkese söyleyeceğim; Bülent abi bir orospuyla evleniyor diyeceğim. Hem bana söz mü verdi Bülent abi, bir kere eğilip boynuma mı baktı. Sadece ve sadece bir kez bahçeden kırmızı bir gülü kesip uzatmıştı, yüzüme bakıp gülümsemişti. İnci gibi dişleriyle gülümsemişti. Allah kahretsin ya, ben neden seviyorum bu kadar Bülent abiyi? Galiba Fırat Bey'in dediği gibi gerçek sevgi karşılıksız olandır, işte bunun için seviyorum ben Bülent abiyi. Ama Neşe evlenmek istediğine göre karşılık bekliyor, sevildiğini bilince de şımarıyor. Bak buraya yazıyorum; kimse benim gibi sevemez Bülent abiyi, hiç kimse!

***

Benim artık kimsem yok Allahım, iyi ki bir tek sen varsın Bitirgenim. Ama annem yok babam yok. Müjde ablayla da dertleşemiyorum artık. Abim de yok ablam da, Bülent abinin adını bile anmak istemiyorum. Beni anlayan kimsem yok, hem kim seviyor ki beni? Dondurma yiyenlerin yanına gidiyorum arkalarını dönüyorlar, voleybol oynayanlar da takıma almıyor. Sahilde gitar çalanlar var, onlar da bira içiyor gündüzleri, akşamları da sahilde ateş yakıyorlarmış, sonra ateşi söndürüp öpüşüyorlarmış. Annem, gidersen ayağını kırarım dedi. Bir keresinde balkondan bahçeye atladım kaçtım, az kalsın ayağım kırılıyordu, çok ağrıdı, annemin ahı tuttu diye çok korktum, eve gizlice girip yattım. Peki beni ne zaman biri sevecek Allahım? Her şeyi Allah'a sorma dedi geçen gün Soner abi. Kendi aklın yok mu dedi, ben de var ama Allah daha büyük, sence de öyle değil mi deyince, bizim Allahımız Lenin'dir dedi. O kim diye sordum, sonra anlatırım dedi. Meraktan çatladım. Eve gelince yukarı çıkmadan hemen Özkan amcaların kapısını çaldım; Özkan amca senin Allahının adı ne dedim? Bir sürü var, hangisini soruyorsun dedi. Sinir oldum, yukarı çıktım; abimi görünce de sen niye hiç Lenin'e şükretmedin dedim ve tokadı yedim. Niye vuruyorsun ya diye bağırınca daha çok girişti, annem de kurtarmadı. İki gündür bu odadayım, hiç çıkmayacağım. Çıkar çıkmaz da Soner abinin yanına gidip, onun yüzünden dayak yedim, kim lan bu Lenin diye bir kere daha soracağım.

***

Çok karnım acıktı. Herkes yatınca mutfağa girdim ama yiyemedim, ben o kadar gurursuz değilim. Kendi paramla aldıklarımı yiyeceğim bir gün, göreceksin. Çişimi yaptım yattım ama açlıktan uyuyamadım. Bir gün gideceğim bu evden, yokluğumun ne demek olduğunu anlayınca abimin aklı başına gelir belki. Hem abimi, ablamı niye kimse dövmüyor. Yaz bitse artık okulum açılsa; Nilgün'e, gerçek arkadaşlarıma kavuşsam, beni en çok onlar seviyor. Ama galiba Nilgün hariç; o, sınıfın birincisiyim diye beni kıskanıyor. Ama ben yine de onu seviyorum. Hem ben sınıfta çok gülüyorum, burada bir kere gülümsemedim bile. Bir daha da yazın bu eve gelmeyeceğim. Artık bahçeden karpuz, domates toplamak, her akşam kuyudan kova kova su çekip bahçe sulamak istemiyorum. Gelmeyeceğim işte bir daha buraya, kararım kesin!

***

Bu akşam da odadan çıkmayınca, sonunda babam yanıma geldi. Hadi Bitirgenim gel artık sofraya, abin gelmeyecek bu gece dedi. İçimden bir oh çektim, içecek misin yine diye sordum. Orasına karışma dedi. Ne zaman sofraya otursak kavga çıkıyor ama deyince de, çıkmaz çıkmaz, tam ajans vakti herkes birden konuşuyor sinirleniyorum kızım dedi. Babacığım ben ölsem ağlar mısın diye sorunca da, yüzüme küçük bir tokat atmak istedi ama abiminkilerden değil, yani annemin dediği gibi, fiske, fiske! Yapamadı, onun yerine dilini kıvırıp ısırdı. Ben ölsem sen ağlamaz mısın kızım, sap yiyip saman sıçma şimdi akşam akşam dedi. Sen ölsen ben de ölürüm, böylece hiç ayrılmamış oluruz babacığım dedim. Ben hep babacığım, babacığım

dediğim için sınıftakiler benimle alay ediyor, kendimi Ayşecik sanıyormuşum! Ayşecik bile benim kadar sevemez babasını.

***

Bütün gün kumsalda Soner abiyi aradım ama bulamadım, soracak kimseyi de tanımıyorum. Ateş yaktıkları yere bile gittim ama akşam olmadan ateş de olmaz tabii. Güneşin altında bir oraya bir buraya yürüdüm. Benim yaşımdaki kızlara baktım, hepsi arkadaşlarıyla gülüp eğleniyordu. Hepsi de bikiniliydi, demek ki onlara yasak değil. Benimse üstümde annemin aldığı, denize girince anneannemin tumanına benzeyen iğrenç bir mayo var. O yüzden hep penyeyle denize giriyorum. Soran olunca da, böyle daha rahat diyorum. Ter içinde kalınca attım kendimi denize. Yüzdüm de yüzdüm. Biraz yorulunca biraz da korkunca arkama bir baktım ki kumsaldaki insanların kafası cücük kadar. Denizin suyu açıklarda kapkara oluyormuş, bir daha öyle açılmam, tövbe!

***

Sinir oluyorum, ne zaman sana yazmaya başlasam, babam bağırıyor içerden lambayı kapat, boşa elektrik harcama diye. Zaten o demezse, abim zırlar başımda, kapat şunu ya, yarın erken kalkacağım, gözüme giriyor diye. İyi de ben böyle nasıl yazar olacağım, bak yine bağırıyorlar! Bugünlerde hiç benimle ilgilenmiyorsun Allahım, darılıyorum bak söyleyeyim.

***

Annem bana fışkı dedi. Bağırırken söylediğine göre iyi bir şey değil, şimdi soramam, yine bağırır. Öğrenirsem

sana da söylerim!

***

Çok sevinçliyim bugün çok! Burada hiç arkadaşım yok diye üzülen bir tek ben değilmişim meğer, Semra abla var bir de. İyi bir kız ama yüzüne bakarken biraz korkuyorum, çünkü yüzü çok kara. Yani esmer olduğu için kara değil, sanki kömür sürülmüş gibi kara. Gözleri de kara, hatta dudakları bile kara. Neyse diyeceğim bu değil, Semra abla gel santralde yanımda dur, iş öğren, sıkılıyorum burada tek başıma dedi. Yani bana birlikte çalışmayı teklif etti. Tam olarak ne yaptığını bilmiyorum, birazdan gidip öğreneceğim ama mesela biz İstanbul'a telefon bağlatmak için hep önce onu arıyoruz; o da bizi kimle konuşacaksak ona bağlıyor. Nasıl yaptığını çok ama çok merak ediyorum. Anneme söyledim, iyi salak salak ortalarda dolaşacağına git orada otur, yerin yurdun belli olur bari dedi. Ama sadece gündüz için izin verdi, akşam dışarı çıkmam yasak ya... Aman neyse ben yine de çok heyecanlıyım, bu yaşta iş sahibi olmak bence çok güzel!

***

Bülent abiyle Neşe'nin düğünleri orduevinde olacakmış çünkü kızın babası albaymış. Bak gördün mü neler öğrendim neler! Santralde çalışmak bence çok zevkli bir iş, herkesi birbirine küçücük bir kabloyla bağlıyorsun. Semra abla ben işi çabuk öğrenince, arkadaşını çağırdı birlikte sehpa örtüsü işlediler. Kendi başıma bir sürü telefon bağladım, yüzünü görmediğim insanlar hakkında bir sürü şey öğrendim. Çok sevdim bu işi. Semra abla annemden izin alırsa gece de kalacağım. Yani artık her gece işimin başında olacağım.

Çok acayip geldi önce; böyle içinden tellerin geçtiği lastik kablolar ve bir sürü delik var; her delikte bir ışık yanıyor; yanınca anlıyorsun ki santrali arıyorlar; hemen o kabloyu sokuyorsun, konuşuyorsun; öbür hatta da İstanbul ya da daha uzak şehirdeki insanlar oluyor; sonra o hatları ve insanları birleştiriyorsun. Biraz karışık anlattım ama bugünlük bu kadar öğrendim, tesadüfe bak ki daha oturur oturmaz Bülent abi İstanbul'u bağlatıverdi. Sesimi tanımadı galiba ya da belli mi etmedi bilmiyorum, ben zaten heyecandan bir şey diyemedim. Hemen Neşe ablanın babasına bağladım, yani herhalde onun babasıydı; çünkü Bülent abi bir ara konuşurken albayım dedi, sonra pardon baba diye düzeltti. Neşe ablanın babası da, önemli değil evladım, ben albayım demeni tercih ederim dedi. Sonra bir ara sessizlik oldu, hat koptu sandım, salak gibi alo alo dedim. Meğer susmuşlar; albay aslan gibi kükreyerek, kızım çık sen aradan dedi. O kadar korktum ki, hemen bıraktım telefonu Semra ablanın yanına kaçtım. Ama ona söyleyemedim. Bir anlarsa telefonları dinlediğimi bir daha beni işe çağırmaz. İnşallah Bülent abi de anlamamıştır, rezil olurum, mahvolurum yoksa!

***

Annem Süheyla karısına, nasıl oluyor da bir albayın kızından anarşit çıkıyor böyle diye sorunca Süheyla, doğurduğun encik sana benzeyecek diye bir şey var mı, bak seninkine diye annemi tersledi. Ohh, canıma değsin! Bilip bilmeden her şeye burnunu sokuyor annem. Bülent abiyi evlenmeden bir kez daha görmek istiyorum ama yanında hep Neşe var. Sadece bir an onunla baş başa kalıp sana ömür boyu mutluluklar

dilerim Bülent abi demek istiyorum. Gerçekten insan ömrü boyunca, yani ölene kadar aynı insanla yaşamaya mecbur mu? Babam ölene kadar annemle mi yaşayacak? Bülent abi de Neşe'yle mi? Yaşasa bile hiç ölene kadar mutluluk olur mu? Çok saçma. Evlenince Neşe'nin de kusası gelecek mi dedim anneme, o ne demek şimdi dedi. Pazardaki lafını hatırlattım, durup dururken gülmeye başladı, senle ben nasıl baş edeceğim diyerek güle güle mutfağa zor attı kendini! Ne var sanki gülecek, bir kere de adam gibi bir cevap verse ya, yok işte yok yok.

***

Sabah sabah Müberra Hanım, İstanbul'u bağlatıp yeni aldıkları videodan bahsetti, daha çalıştıramamışlar ama çocuklar nasıl sevinmiş nasıl sevinmiş anlata anlata bitiremedi, daha doğrusu yirmi üç dakikanın tam on dakikası video konusu, beş dakika kızın okulu, altı dakika da cevizli kurabiye tarifiyle geçti. Sevim Hanım'a sen nasılsın ayol demeyi son iki dakikaya bıraktı; o da buz gibi bir sesle nolsun anacım, aynı yatıyorum işte deyip lafı kapattı. Sevim Hanım kimse sesi o kadar kötü çıkıyordu ki, az kalsın araya girip neyiniz var geçmiş olsun diyecektim, kadını ben bile merak ettim. Müberra Hanım öküzü etmedi.

***

Annemler akşam beni de gezmeye götürmek istiyorlar. Ama hiçbir yere gidemem, çünkü bugün Bülent abiyi göreceğim son gün. Neşe İstanbul'a dönmüş, Bülent abi de yarın arkasından gidecekmiş. Santraldeyken duydum. Annemler giderken, birden bayılmayı düşünüyorum, sonra ayılırım. Evde kalıp

yatayım, başım ağrıyor, dinlenirsem geçer derim. Annemler gidince de Bülent abilerin evinin önünden geçerim, olmazsa Müjde ablaya uğramış gibi yaparım. Bülent abi yine bahçede olur kesin. Güllerin arasındadır, pembe şortumu giyerim, mutluluklar dilerim Bülent abi derim. (Karar verdim, ömür boyu demeyeceğim, o kadar uzun sürmez inşallah.) Çok heyecanlıyım, ya annem tutturur da kızı böyle bırakamayız derse. Annem demez de ya babam derse. Ya da kıskanç ablam derse, kimsenin bir şey dememesi için başım dönmüş gibi yapmam lazım. Bayılırsam onlar da gitmezler. Dur bakalım, sana yazarken düşünemiyorum, saklan saklan abim geliyor.

***

Ödüm koptu ya. Az kalsın götürüyorlardı beni. Başım dönüyor dedim, kendimi attım kanepenin üzerine. Önce kimse ilgilenmedi ablam hemen, bu da numara değilse ben de eşşeğim dedi. İçimden on kez evet öylesin, hem de eşşekoğlu eşşeksin dedim. Yanıma geldiğinde de aynen böyle söyledim. Bu sefer yine kıyamet koptu; kızınız bana laf yetiştirdiğine göre bir şeyi yok, utanmadan babama da eşşek diyor dedi. Babam bana baktı; ben de ona göz kırptım boş ver inanma gibilerinden, sonra yine bayılacakmışım gibi yaptım. Ablam her şeyi mahvediyordu ki, annem imdadıma yetişti. Ne boku varsa yesin, insan içine çıkaracak kadar adam edemediğim kızımı ne demeye götürüyorum gezmelere deyince rahatladım. Abim, şu evde kimsenin hastalanmadığı bir gün geçmeyecek mi anasını avradını satayım dedi. Babam, ağzını topla diye bağırdı; ablam, hep bu uğursuz kızınızın yüzünden oluyor ortalığı

boşuna ateşe veriyor diye söylendi. Sonunda bağıra çağıra gittiler, hemencecik iyileştim tabii ki.

***

Ben sana demedim mi? Bahçede güllerin arasında kitap okuyordu Bülent abi. Hiç onu görmemişim gibi yanına kadar yürüdüm. Rahatsız ediyorum ama, Müjde abla içerde mi diye sordum. Bilmem, farkında değilim otursana dedi. Beni görünce o bir türlü elinden düşürmediği kitabını bıraktı, gözlerime inanamadım. Hatta çardağın altındaki sedirde yanına oturayım diye yer açtı. Kalbim ağzıma gelecek sandım, ne diyeceğimi bilemedim. O kadar güzel kokuyordu ki Bitirgen... Ne okuyorsun Bülent abi dedim. Turuncu renkli bir kitap uzattı; üzerinde Lenin'in Bütün Dünya Kadınlarına Vasiyetleri yazıyordu. Ben bu Lenin yüzünden abimden az mı çektim, kim bu adam ne olur bari sen söyle dedim. Elini başıma koydu, tam silkinip ben çocuk değilim, bana böyle hareketler yapma diyecektim, saçlarımı okşayınca vazgeçtim. Sen çok akıllı bir kızsın, ilerde ne olacağını çok merak ediyorum dedi. Merak etmene gerek yok, ben kararımı çoktan verdim, yazar olacağım dedim. Ah yazık sana diyerek saçımı hafifçe çekti bıraktı, hiç acımadı. Kitabın her sayfası kırmızı kalemle işaretlenmişti, bana biraz ters geldi. Kitabı böyle çizmek kötü bir şey değil mi diye sordum. Hayır, önemli olan her sözün altını çizmek lazım dedi; unutmamak içinmiş. Altını çizdiği o yeri okumasını istedim. Çok garip biri şu Bülent abi, birden kavgadaymış gibi gürledi, kaşları çatıldı. *"Kadınların ya tamamen özgür ve eşit haklı olmaları veya gelecekte de onların çoğunluğunun sınıfsal baskı ve aile eşitsizliği gibi iki yönlü bir esaret altında kalmaları söz konusudur. Tarih sorunu bu şekilde ortaya*

koymaktadır." Kitabı bu gecelik alabilir miyim diye izin istedim; gelip sana not edeyim diye. Önce vermek istemedi, bir gecede anlayabileceğim bir kitap değilmiş, ne olur çok merak ediyorum diye ısrar edince, peki o zaman ama kimseye gösterme e mi diye çocukmuşum gibi tembihledi. Çok önemli bir adam mı bu Lenin, nolur biri söylesin diyecek oldum, yine çatıldı kaşları. Meğer bu Lenin de bizim Atatürk gibi biriymiş, hem biliyor musun o da benim gibi evliliğe karşıymış. Madem Lenin karşı Bülent abinin de karşı olması gerekmez mi? Ama Neşe'yi görünce unuttu tabii Lenin'i menini!

***

Bülent abi haklıymış, bir bok anlamadım kitaptan. Fırat Bey'in okuttuklarına hiç benzemiyor. Yine de önemli olan beni kırmayıp en değerli şeyini vermesi, o da beni seviyor bence. Bülent abinin gözlerinin simsiyah olduğunu söylemiş miydim? Ama çok siyah. Ona çok dikkatli bakınca gece oluyor, gözünü kırpınca sabah. Bir de dudakları çok kalın, konuşurken sürekli bıyıklarını yediği için hep oraya gözüm takılıyor, bembeyaz dişleri aradan parlayıp sönüyor, konuşurken ağzını kocaman açıyor. Köpekbalıklarının içine kaçan küçük balıklar orada yaşıyormuş ya, beni de Bülent abi yutsa, hep ağzının içinde yaşasam.

***

Ha demin söylemeyi unuttum Bülent abi kitapla birlikte bahçelerinden bir gül koparıp bana verdi. Ben böyle bir kırmızı hiç görmedim Bitirgen, kapkara bir kırmızı. Yani hem siyah hem kırmızı. Elimle yaprağına bir değdim, Bedia teyzelerin kadife koltuğuna dokunmuşum gibi oldu, o kadar güzel ki. Bülent abi

bana niye sarı, beyaz veya kavuniçi değil de bu kara kırmızı gülü verdi acaba? Hem de daha gonca! Eve gelir gelmez vazoya koydum; bu gece açana kadar başında bekleyeceğim. Böylece ilk defa bir gül açarken izlemiş olacağım, inşallah uykum gelmez.

***

Ay ben ne kadar salak bir kızım ya Bitirgen! Yok yok, boşuna hayır mayır deme, valla çok salağım... Abim beni ne kadar dövse az, sen herkesin yatmasını bekle, vazoyu önüne koy, bin tane dilekte bulun, gözünü kapkara goncaya dik ama vazoya su koymayı unut. Canım gonca ağzını yüzünü eğiyor, salak olduğum için anlamıyorum. Boşu boşuna, esneye esneye sabaha kadar başında bekledim gonca gülümün. Tabii sevmez beni Bülent abi... Haklı, bu kadar salak kızı kim ne yapsın. Kendimi hiç ama hiç affetmeyeceğim, gözünün içine baka baka soldurduğum gülümün cesedini senin sayfalarına koydum. Sen ona benden daha iyi bakarsın eminim.

***

Özkan amcaya burjuvazi ne demek diye sordum. Yine nereden duydun bunları, dedi. Kitabı gösterdim. Göstermez olaydım, çekti aldı hemen. Özkan amca kitabı karıştırırken abim geldi, kitabı görünce kulağıma yapıştı, kim verdi bunu sana diye bağırdı. Özkan amca, bırak kardeşini oğlum, Bülent hıyarı vermiştir, kızın ne suçu var dedi. Yok o değil, Soner abi verdi diye atıldım... Kulağıma öyle bir asıldı ki, kafamdan ayrılacak sandım. Bu yaştaki çocukları zehirlemeye utanmıyor şerefsizler diyerek aldı kitabı, defolup gitti abim. İnşallah Soner abiyi de dövmez. Ya kitabı yırtarsa, ya yalanım ortaya

çıkarsa. Ağlamaktan gözlerim şişti. Ben şimdi ne yapacağım Bitirgen?

***

Akşam oldu ama abim gelmedi... Eğer kitabı yırtarsa nasıl bakarım Bülent abinin yüzüne. Ya da hiçbir şeyden haberi olmayan Soner abiyi görür de girişirse; bakkala diye kaçıp Soner abiyi bulmam, ona her şeyi anlatmam lazım. Şans dile bana Bitirgen!

***

Neyse abim aramış ama bulamamış Soner abiyi. Ben de olabileceği her yere baktım ama yoktu, o olmayınca kimse kumsalda gitar çalmıyor. Biraz gezindim deniz kenarında. Ayaklarımı kapkaranlık suya soktum, sıcacıktı. Bir sandalın arkasında oğlanın biri, kızı çenesinden yakalamış dudağından öpüyordu; iğrençti, niye çenesinden tutuyor ki, öyle öpüşmek olur mu? Kızın gözü kapalı, oğlanınki açıktı. Kız niye ona bakmadı acaba? Ben bir gün öpüşürsem, hiç korkmadan adamın ta gözünün içine bakarım. Ama çenemi tutarsa eline vururum. Onları izleyeceğim diye saati unutmuşum; hemen eve koştum; abim çoktan gelmişti. Ayakkabıma çok kum girmiş. Keşke kapıda silkeleseydim. Abim salağı hemen anladı kumsala gittiğimi... Anneme bağırdı, bir daha bu kızı kumsalda görürsem ikinizi de buradan gönderirim bok bulursunuz yazlık mazlık dedi. Sanki sadece onun evi. Neyse ki kitabı fırlatıp atmış komodinin üzerine, çaktırmadan aldım, deniz çantasına, havluların arasına sakladım. Yarın ilk işim şu emaneti teslim etmek. Bir daha Bülent abiden hiçbir şey istemeyeceğime söz veriyorum.

***

Ölmek istiyorum! Hem de hemen. Ya da bir an önce abim ölsün! Adi herif çantamı karıştırmış, kitabı bulmuş ve yırtmış, paramparça etmiş! Ne diyeceğim ben şimdi Bülent abiye? Nasıl bakacağım yüzüne? En iyisi ben öleyim. Ama ben ölürsem babam çok üzülür, annem o kadar üzülmez; hele ablam çok sevinir, abimin adını bile anmak istemiyorum. Ben öldükten sonra, keşke Özkan amcanın yanında vurmasaydım diye diye, vicdan azabından geberir inşallah. Bülent abi kitabı isteyince ne diyeceğim, bana güvendiği için vermişti, ona asla yalan söyleyemem. Sayfaları yapıştırmaya çalıştım ama olmadı. Off off çok çaresizim. Allahım yardım et bana.

***

Bütün gün odadan çıkmadım, çıkmayacağım da! Kimseyi görmek istemiyorum. İnsan kendi cenaze törenini düşünüp ağlar mı, ben ağlıyorum işte. Çünkü çok salağım. Daha hiç cenaze töreni görmedim ama benimkine kimlerin gelmeyeceğini şimdiden biliyorum. Emanetine sahip olamadığım için Bülent abi kesin gelmez. Nilgün, arkamdan benimle ilgili güzel bir kompozisyon yazar mı, emin değilim. Fırat Bey'in gözüne girmek için kesin yazar. Hem Fırat Bey de ben öldüğüm için artık hep onu tahtaya kaldırır, şiir okutur. Herhalde evde ölürüm, geçen gün bayıldığım kanepede. Ablam yine evi temizlememek için numara yapıyorum sanır, kalk eşşek gibi tozları al, lavaboları ov diye kolumdan çekiştirir. Annem bıktım sizden diyerek oramı buramı cimcikler. İyice başangı oldu bu kız diye dürter durur. Ben öldüğüm için başangı ne demek diye soramam. Sonra annem beni bir daha bir daha sarsar.

Gel kız bu sefer numara değil galiba diye ablamı çağırır, ablam bayılmıştır, şamarı yiyince ayılır diye gelir iki tokat atar. Ama ben hiç ayılmam, bir daha hiç yüzlerine bakmam. Böylece ikisi de ağlamaya başlar; öldüğüm için değil, beni öldürdükleri için. Şu Lenin denen adam nasıl vasiyet etmiş, aha ben de burada itiraf ediyorum. Beni ailem öldürdü diyorum (babamın bir suçu yok ama). Aslında ölmekten değil de toprağın altından korkuyorum. Orada bir sürü böcek vardır, etimi lime lime ederler. Ölüler tüm sesleri duyar ama konuşamazlar demişti ya annem, buna da sinir oldum. Herkesin benim hakkımda ne konuştuğunu duyacağım ama yüzlerine vuramayacağım öyle mi, haksızlık bu. Ya Müjde ablam, sırlarımı ona buna anlatırsa, yok ya yapmaz öyle şey. Zaten bir tek evden kaçacağımı söylemiştim. Bülent abi belki de herkes gittikten, bana kızgınlığı geçtikten sonra gelir, ağlar mezarımın başında... (Belki beni sevdiğini de itiraf eder ama ben yine cevap veremeyeceğim için anlamı yok.) Seni de ölmeden önce kuyuya mı atsam, ama babam bir daha dinamit atarsa sayfaların da havaya uçar, en iyisi seni dut ağacının altına gömmek. Böylece toprağın altında yeniden buluşuruz Bitirgenim. Üstümüze yağmur yağdığında birbirimize sarılırız. Yağmurla birlikte toprakta küçük pencereler açılır, göğe bakarız. Yokluğumda nasıl yaşıyorlar diye bizimkilere de bakarım hem. Annemle ablam, benden gizli mutfağa kapanmak zorunda kalmazlar artık. Ablam oraya buraya saklamadan rahat rahat parfümlerini, kremlerini kullanır. Abim eli kaşındığında yastıkları döver. Bir tek babam üzülür öldüğüme, o zaman da daha çok içer. Ölmesem mi acaba? Hem orada

soruyorlarmış ya, ne yaptın hayatta diye. Dayak yedim, ağladım sonra da buraya geldim mi diyeceğim. Böyle dersem bir de orada yerim dayağı kesin. En iyisi önce yazar olayım, sonra nasıl olsa ölürüm...

***

Günlerdir karın ağrısıyla kıvranıyorum. Ne zaman Bülent abilerin evinin önünden geçsem daha çok ağrıyor, eve gidip kusunca geçiyor. Bugün dayanamadım, her şeyi anlatmak için yine gittim, bahçenin duvarına çıkıp baktım. Bülent abi çardağın altındaysa hemen kaçacaktım. Ama o beni duvarın tepesinde yakaladı. Ne yapıyorsun burada diye arkamdan seslenince az kalsın yere yapışacaktım. Vişnelerinize bakıyorum Bülent abi dedim, heyecanla. O kadar güldü ki, ne bileyim ben vişneyle kiraz ağacının farkını, ikisi de kırmızı değil mi işte. Hadi gel, çay içelim dedi. Yok istemem, içemem ben deyip salak gibi ağlamaya başladım. Acıdı bana galiba, elimden tutup duvardan indirdi. İndim ama bırakamadım elini, kaçırsana beni buralardan Bülent abi, nereye gidersen git beni de götür dedim içimden. Hıçkırarak anlatmaya çalıştım. Kitabını abim parçaladı, ama söz veriyorum, para kazanmaya başlayınca ben sana yenisini alacağım dedim. Ne olur affet beni dedim. Burnumu koluma sildim, kendimden bir daha tiksindim. Başımı göğsüne bastırdı, bunun için mi ağlıyorsun canım boş ver dedi. Ben burada, tam göğsünün ortasında ölsem Bülent abi, evdeki kanepe rahat değil, tam kalbinin attığı yerde ölsem demek istedim. Yüzümü avucuna aldı, gözyaşlarımı sildi. Tamam takma artık kafana, görmese daha iyi olurdu ama ne yapalım olan olmuş dedi.

Koşarak attım kendimi sokağa. Keşke hemen kaçmasaydım, daha çok ağlasam daha çok göğsüne bastırır mıydı acaba?

***

Kayalıklarıma kaçtım. Kayaların koynuna yattım. Gelen giden kimse olmadığı için hiç korkmadım. Sonra bıraktım kendimi denize, hiç durmadan yüzdüm, yüzdüm. Ayağıma kramp girerse diye korkup geri kıyıya yüzdüm. En iyisi boğulayım deyip yine açıldım. Suyun içinde kafamı ne kadar uzun tutabilirim diye denedim, tıkanıp geri çıktım. Suyu yumrukladım, dalgaların üstüne atladım. Yengeçleri, kayabalıklarını seyrettim. Eve gelince kan çanağına dönmüş gözlerimi görmesinler diye kimsenin yüzüne bakmadan odama kaçtım, pikenin altına saklandım, annemin söylenerek masaya çatal bıçakları atışını, ablamın, gene kızın kırklara mı karıştı, ben mecbur muyum her akşam sofra kurmaya deyişini, abimin homurtularını dinleyerek, babamın hadi kalk da gel sofraya demesini bekleyerek uyumuşum.

***

Seksek oynamaya çalışıyorum kendi başıma. Attığım her taş, çizdiğim dairenin dışına düşüyor. Gidip koca koca taşlar buluyorum, geliyorum daha büyük daireler çiziyorum, yine atıyorum. Olmuyor. Daireleri küçültüp taşı mı büyüteyim, taşı küçültüp daireleri mi büyülteyim diye düşünüyorum ama ne yapacağımı bilemiyorum. Kime sorsam acaba diye bakınıyorum. Bülent abiyi görüyorum çook uzakta, bana kızgındı ama sorsam mı yine de derken bir elimde tebeşir, bir elimde taş, ikisini de arkama saklayarak yanaşıyorum. Bülent

abi yine kitap okuyor, bakmıyor yüzüme. Bir derdim var deyip anlatıyorum. Bıyık altından gülüyor. Bu oyun bitti hâlâ anlamadın mı diyor. Kafasını kaldırınca fark ediyorum, bembeyaz olmuş saçları, yaşlanmış benim Bülent abim. Hem şaşırıyorum, hem üzülüyorum. Tebeşirli elimle saçlarımı karıştırıyorum. Bak ben de yaşlandım işte ne var bunda, üzülme e mi diyorum. Kalkıyor, iki büklüm yürüyerek uzaklaşıyor. Çöküp kaldığım yerin etrafına koca koca daireler çiziyor, oradan, içerden bakıyorum uzaklaşan Bülent abime, taş elimde ufalanıp dökülüyor.

***

Bugün Semra abla gelmedi. Santral bana kaldı ne güzel; bir telefon bağlayınca sanki biri beni aramış gibi seviniyorum. Ama bazen konuşmalar çok sıkıcı oluyor. Herkes birbirine birini şikâyet ediyor. Galiba herkes benim kadar mutsuz. Çünkü kimse kimseye iyi bir şey söylemiyor. Semra abla da geldiğinde benimle doğru dürüst konuşmuyor, bazen güldürmek için bir şeyler söylüyorum, oralı bile olmuyor. Zaten fazla çalıştığı yok, ben buradayken iki sehpa örtüsü bitirdi, şimdi de iyi bir örnek bulursa yemek masası örecekmiş. Bana güvenip çıkıyor kapının önüne, çekiyor sandalyesini, hem gelene geçene laf yetiştiriyor hem de tığı elinden hiç bırakmıyor. O bana güvendi, ben de burada yüzünü bile görmediğim insanların laflarını dinliyorum; ama ne yapayım merak ediyorum. Geçen gün Numan Bey kimse, oğlundan para istedi, oğlu da ben burada darphane miyim ya diye bağırınca çok fena oldum; deli abim aklıma geldi, o da babama bağırıp duruyor; babam bir gün ağzının ortasına bir tane geçirse de aklı başına

gelse benim de içimin yağları erise... Ülkü Hanımların da (herhalde onlar aşağı sitede oturuyorlar) İstanbul'daki evlerini su basmış, az kalsın araya girip altınlarınız ne oldu diye soracaktım. Semra abla gelince hemen aradan çıktım. Kışın buradan herkes gidince Semra abla yine de santralde duruyor mu acaba? Kışın o soğukta kim buraya gelir, kim kimi arar ki? Belki de yalnızlıktan, kıştan karardı Semra ablanın yüzü. Aman neyse bunları düşününce benim de içim karardı. Bir daha telefonda sıkıcı konular konuştuklarında dinlemeyeceğim, söz.

***

Sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum Bitirgenim. Dün gece annemlerin yatağında yattım, daha doğrusu ben babamın boynuna sarılmış uyurken annem de yatmış yanımıza. Bunları sana anlattığımı bilseler kesin keserler beni ama ne yapayım onların ayıbı. Anlatmaya kalktıkça midem bulanıyor ama sen yabancı değilsin. Babamın öyle durmadan annemi kucağına almak istemesini, o yalvaran sesini hiç unutmayacağım. Annem, kız var arada utanmıyor musun dedi ama babam utanmadı. Uyuyor kız deyip kafamın üzerinden memesini sıktı. Annem de orospu gibi çığlık attı. Babam da sinirlenip küfretti; ilk defa fısıldaşarak tartıştıklarını duydum. Annem gücenip kıçını dönünce, babam yılmadan bir iki defa daha orasını burasını elledi ama annem gene hiç yüz vermedi. Yüreğim ağzımda ne olacak diye boşuna bekledim ama annemin neden kusasının geldiğini galiba anladım!

***

Rezil oldum, herkese rezil oldum. Keşke dün gece annemlerin yanında yatmasaydım, hem annemle babamın debelenmelerinden hem de karnımdaki ağrıdan hiç uyuyamadım. Uyumadığım belli olmasın diye kıpırdayamadım da, keşke kalksaymışım. O zaman babam çarşaftaki kanı görüp, batırmış yatağı al şu kızı buradan diyemezdi. Donumdaki kana baka baka öyle ağladım ki annem sabah sabah anırma, diyerek bir tokat attı. Bir daha onun kıllı suratına bakarsam ne olayım. Ablam da yanıma gelip, ağlama salak ben de hastalandım, artık her ay hastalanacaksın, dedi. Ben hasta değilim yalan söylüyorsun deyince; tabii sen kraliçesin, kraliçeler hastalanmaz, kıçımın kraliçesi, dedi. Pis pis güldü gitti. Banyodan iki saat çıkmadım, yıkadım yıkadım ama kan durmadı. İlk kanayan kızlara, kendilerine gelsinler diye öyle tokat atılırmış güya. Annem yine yalan söylüyor. Herkes bana yalan söylüyor. Bir an önce kaçmak istiyorum bu iğrenç Sivrisinekler kasabasından!

***

Şütütyen dümütyen daladami bülütyen... Artık hep böyle konuşacağım, çünkü benim salak bebeğim kafasına vurdukça böyle konuşuyor. Babam hâlâ anlamadı galiba; bebeklerle bebekler oynar. Ben artık eşşek kadar olmuşum, işlerine gelince öyle diyorlar ama şimdi de al oyna diye, ne dediğini anlamadığım bir bebek tutuşturuyorlar elime. Burada dilini bilmediğim bir sürü turist var, ben de onlar gibi konuşsam bu bebekle, ben de yabancı dil biliyorum desem. Ne güzel olur değil mi? Şütütyen dümütyen, daladami bülütyen desem; o da bana bülütyen, dümütyen masma

komunyen dese... (Sen çok komik kızsın anlamına geliyor.)

***

Ay biliyor musun Coşkun Bey diye bir adam karısını aldatıyor galiba. Bu sabah aradı kadını, fısır fısır konuştular tam duyamadım ama Coşkun Bey kadına, hayatım bugün gelemeyeceğim, kayınvalidemler misafirliğe geldi, kaçamıyorum dedi. Kadın da yapamayacağım böyle Coşkun derken, adi Coşkun biraz daha sabır falan diyerek tak diye kapattı telefonu. Ben de kadın da durduk bir an, hattı mı kestim yanlışlıkla diye baktım, yoo... Coşkun bir hoşça kal demeden gitmiş. Kadının hıçkırıklarını duyunca anladım, orada öylece durduğunu. Amaaan be abla boş ver mi desem, karşılıksız bir aşk mı yaşıyorsun Coşkun Bey'le diye mi sorsam derken takur tukur sesler geldi o da gitti. (Hem Coşkun denen adam nerden bey oluyor ki; bütün erkeklerden nefret etmekle ne kadar haklı olduğum çıktı ortaya.)

***

Herkesin bir hokucuğu var mı acaba? Yoksa sadece bana mı görünüyor? Bazen yatağa yatıyorum, hayaller kurarak uyumak istiyorum ama olmuyor. Uykudan önce hokucuk geliyor. Geldi mi de bir türlü gitmiyor. Korkuyorum evet ama ona belli etmiyorum. Ben hayaletlere inanmayacak kadar büyüğüm ama sanki bu hayalet de değil, insan gibi. Yüzü kocaman, elleri de. Gözleri yüzünü kaplıyor, her şeyi görebiliyor. Hani ablam beni banyoya kilitleyip ışıkları söndürüp gözlerini ayırıyor ya işte o zaman hokucuğuma benziyor. Aman hokucuk da benim oldu hemen. Belki

herkesinki farklıdır, benimki de böyle koca gözlü işte. Bazen nefesini bile duyuyorum, o zaman daha çok korkuyorum. Bir keresinde anneme söyledim, nazar var dedi okudu ama o gece yine geldi, bir daha annene söyleme diye tembihledi. Sözünden çıkarsam ömür boyu gelirmiş. Bir daha senden başka kimseye söylemeyeceğim. Hem bana bir zararı yok, öldürecek değil ya. Gözümü kapatınca geliyor daha çok, gündüz ortalarda yok iyi ki. Bazen de uykumdan dürterek uyandırıyor, bir şey söyleyecek sanıyorum. Susup başucuma oturuyor. O gidene kadar bekliyorum. Bazen bir haber verecekmiş sanıyorum ama parmağını sallıyor sadece. Başparmağı değnek gibi uzuyor. Kafama vuracakmış gibi indirip kaldırıyor. (O zaman da korkuyorum.) Ama her defasında bir şey yapmadan gidiyor. Bu kez de sana söyledim diye kızar da bu gece değneği kafama yer miyim dersin?

***

Semra abla santrale öğleden sonra gel, teftiş var dedi. Bütün gün kumsalda tek başıma yattım. Bir ara kumda futbol oynayan oğlanların topu kaçtı, verirken ben de oynayabilir miyim dedim. Kızım diye dalga geçtiler, git kalede dur dediler. Durdum, üç kurtarış yaptım, beş gol yedim. Üstüme üstüme gelen oğlanın şeyine tekme atınca oyun durdu. İstemeden oldu dedim ama inanmadılar zaten yalandı. Oh oldu.

***

Yemek masasının altı banyom kadar rahat değil ama herkesin ne konuştuğunu buradan daha rahat duyabiliyorum. Ablamın arkadaşı tuturuk Nermin'in hoşlandığı bir oğlan varmış, ablamın kulağına fısıldayıp

kimseye söyleme ölümü gör dedi; o sırada annemin dolabın dibine sakladığı muzu soymaya çalışıyordum, hiçbir şey duyamadım. Acaba ablamın da var mıdır bir sevdiği? Ama abim, hele sizi biriyle göreyim ikinizi de vururum dedi ya, nah olur onun da benim de... Belki bir gün, belki abim ölünce... O zamana kadar yaşlanmazsak tabii!

***

Yemekten sonra ablama yalvardım el pişirmece oynayalım diye, iyi bok yedim. Üçüncüde elime vuracağına yüzüme vurdu, ben de bir tane ona patlattım, o da benim saçıma yapıştı, tabii ben de onunkine. İkimiz de bırakmayınca annem olaya el koydu, tabii yine biricik kızını koruyarak... Ablalara vurulmazmış, Allah taş edermiş elimi. Peki abiminkini niye etmiyor, hep büyükleri koruyor bu Allah dedim. Annem bu kez terliği bir yerime isabet ettiremedi.

***

Babamın yanına kaçtım, bu akşam bir ufağı devirdiği için hemen sızmış, eskiden bir büyükten sonra böyle oluyordu. Yanına uzandım, horlamasına aldırmadan elini tuttum. Yüzüne baktım, ağzı bir yana sarkmıştı, leş gibi rakı kokuyordu ama hiç tiksinmedim. Kalın kaşları uyurken de çatıktı, kalın kalın parmaklarına, burnundan çıkan kıllara, yağlı sakalına, gözlerinin altına tek tek baktım. Babamı niye bu kadar çok sevdiğimi düşündüm. Öyle ya, Nilgün'le babası gibi değiliz ki biz. Beni sinemaya bile götürmüyor, ne zaman bir şey demeye kalksam büyükler konuşurken sana düşmez diye ağzımı açtırmıyor. Bence annemi de sevmiyor, geçen gün sordum bir şey söylemedi ama

sevse belli olurdu. Nilgün'ün annesiyle babası her hafta kol kola girip bir yerlere gidiyorlar, bizimkiler de her gittikleri yerden bağırış çağırışla döner. Aman neyse ben yine de bu dünyada en çok babamı seviyorum. Uyurken daha da çok... Neden bilmem böylesi daha iyi.

***

Hem sağır hem yaşlı kadınlar neden telefonla konuşuyorlar ki, kulağımın zarı patlayacaktı az kalsın. Şükriye Hanım kimse, kızına bir ilaç ısmarlayana kadar akla karayı seçti, dinlerken sıkıldım ama telefonu da elimden bırakamadım. Keşke bıraksaymışım, biri anlamıyor, öbürü duymuyor. Ne diye inat ettim sanki illa dinleyeceğim diye. Semra ablaya yakalanıverdim işte. Kapının önünde sehpa örtüsünü tamamlıyor sanırken dan diye giriverdi içeri. Sonra da çok kızdı bana. Tamam haklı ama o kadar da bağırması gerekmiyordu. Hem bağırınca tekrar karardı yüzü, gözünün içi kanlandı. Seni buraya başkalarının telefonlarını dinle diye oturtmadık dedi. Dinlemiyorum dedim, yalan söyleme terbiyesiz dedi, anneme şikâyet edecekmiş, gitsin etsin. Ben de onu işi gücü bırakıp arkadaşıyla örtü işliyor diye şikâyet ederim. Hem bütün telefonları ben bağlıyorum, parayı o alıyor. Çayı bile bana yaptırıyorlar, bakkala yolluyorlar, küçüğüm diye uşağım sanki. Bir keresinde Nuray'ın çayının içine tükürdüm, ayol ısınmamış bunun suyu, köpüklü köpüklü baksana şuna dedi de içmedi adi karı... Bana ne, yaptığıma hiç pişman değilim! Hem insan ne yaparsa yapsın pişman olmamalı dememiş miydi Fırat Bey; ben de olmayacağım işte! Semra karatormiyen, kıçımı yedirtmiyen!

***

Bir tek Müjde ablaya söyledim santraldeki olayı. Neden Müjde ablayı dünyadaki herkesten (babam hariç) çok sevdiğimi de böylece anladım, ben kızacak diye beklerken ne yaptı biliyor musun Bitirgen; güldü. Hem de başımı göğsüne bastırıp 10 dakika güldü. Kızım seninle herkesin başı dertte valla dedi, ilaçlar noldu ilaçlar diye diye kahkahayı patlattı. O kadar rahatladım ki; işte bence özgürlük bu demek! Kimseye söyleme e mi Müjde abla dedim, bugüne kadar hangi sırrını söyledim ki dedi. Haklı, keşke öyle tembihlemeseydim, sanki ona güvenmiyormuşum gibi oldu, ayıp ettim. Hani annem dilini eşekarısı soksun diyor ya; bu eşekarıları bir şeyi sadece istemeden söylediğimiz zaman soksa, zehriyle o sözleri öldürse, kimseler duymadan da uçsa gitse ne güzel olur değil mi?

***

Ben de şimdi abim kadar adi miyim, ben de şimdi kıskanç, terbiyesiz miyim? Evet yapmamam lazımdı, kabul ediyorum ama onlar da beni bir kere olsun takıma alabilirlerdi; topları kaçtı, arkasından koştum verdim, verirken de en güzel servisimi attım, kimse teşekkür bile etmedi. Kenarda saatlerce dikilip beni de alırlar belki diye bekledim. Kimse ne kadar güzel servis atıyor, o da oynasın demedi. Ne olurdu yani, bana da gel hadi deselerdi, güneşin altında o kadar bekledim ha şimdi diyecekler, ha sonra diye. O iğrenç muhallebi kıçını sallaya sallaya her topu kaçıran Nurten karısı çıksaydı da beni oyuna alsalardı olmazdı sanki değil mi? Benim ne suçum var o zaman, ben de ayağıma gelen topa bir koydum denize uçtu; o kadar saat bekledikten

sonra bir daha mı arkasından koşacaktım, Nurten salağı koşsaydı bir kez de; hem koşmuyor hem de bana buyuruyor, tut tut diye... Tutmayınca da göğsümden itti, ben de saçına yapışıverdim; ohh iyi oldu... Tuttuğum gibi bir tomar; nasıl altıma aldığımı valla da billa da hatırlamıyorum Bitirgen; hem nerden adi oluyormuşum, niye terbiyesiz oluyormuşum; kumlu ayağımı ağzına sokunca söyleseydi ya bir kez daha, söyleyemedi tabii... Elimden zor aldılar karıyı, ama beni de bir daha sahaya sokmadılar, topları da onların olsun, ağları da... Hepsinden iyi oynuyorum ben voleybolu; ama tek başına oynanmıyor ki; illa ki bir takımım olmalı... İlla!

***

Sana ne zamandır yazamadığım için özür dilerim Bitirgenim, ama yazacak bir şey de bulamadım. Santralden kovulduktan sonra herkese, her şeye küsüm. Hayır, sana da küsmedim ama ne bileyim anlatacak da bir şey bulamadım işte. Bülent abiyle Müjde ablayı bile ne zamandır görmüyorum. Sana yazmadığım her gün kayalıklara gittim, öylece denize baktım durdum... Burası sonbaharla birlikte annemin dediği gibi suyu çekilmiş değirmene döndü. Her yer ya sarı ya gri. Artık kumsal da benim kadar yalnız... Sere serpe yatan kadınların, küreği ve kovasıyla oynayan çocukların yerinde şimdi sokak köpekleri var. Yanlarından geçerken yine korkuyorum ama onlar bile benimle ilgilenmiyor artık. Galiba gideceğimi anladılar; çünkü okulların açılmasına az kaldı. Bir an önce İstanbul'a, arkadaşlarıma, Fırat Bey'e kavuşmak istiyorum.

***

Denizin içinde bir sürü karaltı görüyorum; ama çok uzaktalar. Kıyıda durmuş, o karaltıları seçmeye çalışıyorum. Yunus olsalar koca gövdeleriyle hoplayıp zıplarlardı, bunlar yunus değil diyorum, balina diyeceğim ama onların da kıyıda ne işi var. Meraklı meraklı bakarken, karaltının en büyüğü dipten dipten geliyor, kıyıya vuruyor. Birazcık uzağımda boylu boyunca yatıyor, koşup gidiyorum yanına... Aa bir bakıyorum, simsiyah koca bir at. Nasıl olur demeye kalmadan, at şahlanıveriyor ve o anda atla ben kendimizi bir sınıfta buluyoruz. Tahtanın başında, beyaz keçisakallı bir adam bizi bekliyormuş; koca atla ben yan yana sıralanıyoruz. Hoca kılıklı adamın elinde küçük bir sopa; ben yokmuşum gibi sadece ata bakarak konuşuyor. Sen diyor ata, denizi öğrendin, senin için artık kara daha kolay... At gürültüyle kişneyince ödüm kopuyor! Gözümü açtığımda başıma yine hokucuğum geldi sandım; meğer ablammış. Ne bağırıyorsun gene gece gece diye söylendi, adam gibi bir uyku yok şu evde diyerek pikesini alıp salona geçti. Odada yalnız kalınca birdenbire nasıl üşüdüm anlatamam, tekrar uyuyana kadar sabah oldu.

***

Tam İstanbul'a dönüyoruz diye seviniyordum ki, sokağa çıkma yasağı varmış. Yani okula gitme yasağı! Kim koydu diye sordum abime, asker dedi. Niye diye sorunca da sen anlamazsın deyip kestirip attı. Sanki kendi her boku çok biliyor da... Özkan amcanın da ağzını bıçak açmıyor. Annem, Evren'i Allah gönderdi başımıza diyor. Televizyonda gördüm; Evren dediği yaşlı bir komutan; askerlere o emir vermiş, onlar da

herkese dışarı çıkmayın diye yasak koymuş. Annem, genç genç çocuklar pisipisine gitti, onların anaları nasıl yaşar artık diyor? Niye gençler öldü, kim öldürdü onları; kafam çok karışık. Allah Evren'i gençleri öldürsün diye mi gönderdi yani, annelerine hiç mi acımadı? Bahçeyi belledim sıkıntıdan, toprağa nefes aldırırsam gelecek sene domatesler, karpuzlar daha bir güzel olurmuş ama ben göremem herhalde, çünkü gelmeyeceğim bir daha buraya! Peki ya hiç gidemezsek buradan, ben de Semra abla gibi kalıverirsem buralarda. Okuyamazsam, o zaman beni kesin fırıncının oğluna verirler. Babama ne zaman gideceğiz diye sordum, onu Allah bilir kızım dedi. (Zaten Allah'tan başka kimsenin bir şey bildiği yok!) Hepimizi kafese kapattılar sanki, bu ev benim için hep öyleydi ya neyse. Çok boğuluyorum burada çok... Bülent abinin de nikâhı ertelenmiş, kim bilir ne kadar üzülmüştür. Neşe'nin erkek kardeşini de sokakta vurmuşlar. Anarşit gelin sokulur mu eve; bak balık baştan koktu dedi annem, yine birileriyle konuşuyordu, sonra sustular, burunlarını çektiler, yine sustular. Ağlıyorlar mı ağlamıyorlar mı diye kapının deliğinden bakayım dedim ama sadece annemin kızarmış burnunu gördüm. Çıkmadım odamdan inadına; çıksam daha çok susarlar diye, bir ara gencecik kızdı diye hüngürdemeye başladılar. Annemin fısıltısını duyunca şeytan dedi ki, aç kapıyı, ne oluyor ya, benim bilmek hakkım değil mi diye bağır... Ondan sonra da uğraş çeneleriyle, hiç susmasınlar bir daha. Aman böyle daha iyi... Hem ağlamak insanca bir eylemdir dememiş miydi Fırat Bey, insanca bir şey yapıyorlar işte. Belki Müjde ablayı görürsem, o anlatır bana. Ona da bozuluyorum

bugünlerde, sanki boyuna kaçıyor benden. Dün gittim, evde kimse yoktu, akşamüstü bir daha uğrayacağım. Bu Evren denilen adam benim Müjde ablama gitmemi de yasaklayacak değil herhalde.

***

Çok bekledim hem de çok, herkese sordum kimse bir şey söylemedi, evlerine gittim gittim kapıdan döndüm. Ama Müjde ablamı hiçbir yerde bulamadım. Apar topar İstanbul'a döndük. Beni Müjde ablamın cenazesine götürmeyecekler galiba. Müjde ablamı da askerler mi vurdu diye sordum. Apartman kapısının önünde dedim diye abim böğrüme bir tekme koydu, içeri çekti beni... Bir daha dışarıda böyle anırırsan seni de ben vururum dedi, nasıl olduysa annem elinden aldı bu sefer, uğraşma şu kızla dedi. İnadına ağlamadım bu kez, yumruğumu sıktım. Bana Müjde ablamın neden öldüğünü, neden beni bırakıp gittiğini biri söylesin diye bekledim; ama annemler hiçbir şey olmamış gibi, merdivenlerde bacaklarını ayırarak oturup kahvelerini höpürdettiler.

***

Bugün o kadar çok rüzgâr vardı ki alıp beni de götürecek sandım. (Daha doğrusu götürmesini çok istedim.) Arka bahçedeki incir ağacına çıkıp oturdum. Çizgi filmlerde ağaca ev yapıyorlar ya keşke benim de evim burada olsaydı, hem o zaman gökyüzüne, aya daha yakın olurdum hem de bir odam olurdu. Heidi de samanların üzerinde yatıp gökyüzünü seyretmiyor muydu, ben de burada yatıp her gece aya, yıldızlara bakardım. Ben Müjde ablasız ne yapacağım şimdi; kimin sandalına binip uzaklara gideceğim, kimin

göğsüne boğulmadan kafamı gömebileceğim... Ben ağlarken Saniye teyze geldi ağacın altına; in kız düşersin dedi. Bu Saniye teyze de hakikaten yarım akıl ha! İn bak sana ne vereceğim deyip çikolata gösteriyor bana. Ben çocuk muyum Saniye teyze diyeceğime, sen manyak mısın ya dedim diye faraşı fırlattı yukarı, ama bir yerime gelmedi. Ona acıyorum aslında, çünkü kafamdan daha büyük bir kamburu var, hep yere düşecekmiş gibi yürüyor, bir omzu yukarda bir omzu aşağıda, doğuştanmış. Aslında seviyorum onu, ama yüzüne bakamıyorum, ondan uzunum diye utanıyorum. Bazen boş bulunup ne haber Saniye diyorum, ayıp oluyor. Hiç evlenmemiş, ama ben bir keresinde cüce bir karıkoca görmüştüm. Saniye teyzenin de kamburlu bir koca bulması gerekiyor ama nerede vardır ki; bulsa bile evlendiklerinde ikisi de hiç sırtüstü yatamaz ki... O zaman babamın anneme yaptığı gibi kocası da onu kucağına alır belki. Müjde ablama bunları söyleseydim ne derdi acaba? Yine kıs kıs güler (Müjde abla gülünce bir tane çürük dişi vardı çok güzel görünüyordu), annene sakın bunu söyleme e mi diye tembihlerdi. Onu tekrar görebilmek için gözlerimi kapatacağım şimdi, birlikte sandala binip açılalım diye...

***

Müjde ablanın cenazesi öğlen kalkacakmış, Bedia teyze, cenazede olay çıkabilirmiş, gitmeyelim, duasını yollayalım, bakalım Allah kabul edecek mi dedi. Allah'ın seni kabul ettiğini nerden biliyorsun Bedia teyze dedim diye kafama bir tane patlattı, eli de çok ağırdı; tövbe tövbe ayol bu kız elden ayrı bir mahlukat deyince annem kaçırır mı fırsatı, ne çekiyorum ben ondan, bir

bilsen diye içini geçirdi. Ağlamamak için kendimi zor tuttum, madem öyle, ben de öleyim de kurtul deyince yine aldı eline terliği ama ne o atabildi ne de ben kaçtım.

***

Okuldan çok sıkılmaya başladım. Bugün Fırat Bey yine derse gelmedi. Onun yerine gelen salak kadın da, uzaktaki sevdiğinize bir mektup yazın, tatilinizin nasıl geçtiğini anlatın deyip çekti gitti. Bazılarımız öğretmen dışarı çıkınca boş ders var diye sevinerek kaçtı. Ama ben gitmedim; iyi ki sen vardın yanımda. (Evde bulurlar diye mecburen yanımda taşıyorum seni.) Müjde ablama mektup yazdım, uzakta başka bir sevdiğim yok ki:

Sana yazı anlatacaktım Müjde abla, zaten biliyorsun yazları ama bu yaz sensiz bitti, çünkü sen gittin. Her zaman gitmeden beni öperdin, benimle kumsalda yürürdün. Patlak bir top bulup getirdiğimde aman bu güneşin altında eririz demiştin de aslında ben sana biraz kırılmıştım ama sen, senin gibi şeker kızlar daha çabuk erir deyip gönlümü almayı bilmiştin. Şu Lenin'i herkese sordum kimse anlatmadı deyince, kahkahalarla gülmüştün ya, önce benimle dalga geçiyorsun sanmıştım, ben sana bazen kızıyordum da ama hemen geçiyordu. Benim hiç dostum yok, biz dost olalım mı diye sorduğumda kafamı göğsüne yatırmıştın ya o zaman çok güzel kokuyordun ama söyleyememiştim. Dostlar birbirini pat diye böyle bırakır mı? Niye gittin? Hani dostluğumuz ömür boyu sürecekti, hani ben yazar olunca kitaplarımı imzalayacaktım sana? Evden kaçacağımı ilk sana söyledim ya Müjde abla, sırrımı sonsuza kadar saklamak için mi gittin yoksa? Hem bir şey itiraf edeyim mi, denize inerken getirdiğin o sepetin

içindeki meyveleri gizli gizli ben yiyordum. Çünkü sen boyuna unutup geri eve götürüyordun, ben de senin bana vermeni bekleyemiyor, denize girmeni fırsat bilip kirazları falan götürüyordum (çekirdekleri de kuma iyice gömüyordum, hiç anlamıyordun değil mi?). Bir şey daha söyleyeceğim; hani sen bir keresinde beni sandalla açığa götürdün bir de denizin ortasında beni aşağı itip hadi bakalım, diyelim ki evden kaçtın, ne yapacaksan yap bakalım dedin ya. Sonra sandalla uzaklaştın hani. İşte en çok o zaman kızdım sana, çünkü tam sandala bindirdiğine sevinmişken, birdenbire atıverdin. Niye hiç haber vermedin, aniden yapınca çok korktum, çok su yuttum. Yok, denizden korkmadım. Valla billa, aniden ittin diye kızdım. Hem sana anlatmıştım ya, babam da beni daha beş yaşındayken senin gibi atmıştı denize, o zaman da bu kadar korkmuştum diye. Sen niye bir daha aynısını yaptın, hem de açıkta... Hem evden kaçmakla denize düşmenin ne alakası var? Çok yorulmuştum ama sana belli etmedim. Dinlenmek için denize sırtüstü yatınca bu kez de sen korktun ama ben seni korkutmak için yapmadım. Ama ne yalan söyleyeyim telaşla yanıma gelip hadi bin sandala deyince de sevindim. Bana kıyamadığın için çok sevinmiştim ama yine de binmedim sandala diye küfrettiğinde ise hiç kızmadım sana, sakın merak etme. Hem inadına sıçayım deyip bir ip atınca daha zevkli oldu... Sen kürek çekerken ben de o ipe tutunup hayaller kurmuştum. Aslında o ipin ucu uzay gemisine bağlı olsa, biz senle gökyüzüne kadar çıksak, oradan aya gitsek, oradan yıldızlara basa basa gökyüzünde yürüsek, aşağı bakıp birbirini yiyen bizimkileri görünce üzerlerine tükürsek (ama onlar yağmur yağdı sansa) sonra kahkahalar atsak, sesimiz

boşlukta yankılansa! Rahat rahat bağırıp çağırsak kızdığımız herkese falan diye hayallere dalmıştım ama kıyıya yanaşınca sana anlatamamıştım. Bak şimdi, sen yokken söylüyorum bunları. Yoksa uzaydasın da ondan mı duymuyorsun sesimi? (Ölüler duyarmış da konuşamazmış diye yazıyorum sana, duyuyor musun beni Müjde abla?) Bugüne kadar bir seni bir de babamı bir daha göremezsem diye çok korkuyordum. Şimdi sen gittin ama ben babam yanımda diye sevinemiyorum bile... Annem bu kız taşşaklı deveden korkmaz diyor ama galiba artık yanılıyor. Sen gittikten sonra her şeyden korkuyorum, ablam da bunu anladı mı ne, karanlıkta gözünü ayırıp böh diye önüme çıkıyor. Gerçekten şimdi nerdesin Müjde abla, yerde misin gökte mi? Ya Bülent abi nerde? O da Neşe'yle evlenemedi diye ağlıyor mudur acaba? Ben de ağlıyorum. Seni bir kez olsun kayalıklardaki gizli yerime götüremedim diye ağlıyorum, ayaklarımızı sarkıtırdık aşağıya, ben yine seni güldürecek şeyler anlatırdım, sen de bana sarılırdın. Büyüyünce nasıl bir kadın olacağımı merak edip dururdun ya. Şimdi ne olacak Müjde abla, kime göstereceğim ben büyüdüğümü? Hem sen kapalı yerleri sevmezsin, toprağın altındaysan boğulmuyor musun orada? Böcekten, fareden falan korkarsın; geceleri ne yapıyorsun? Ben seni çok özledim. Bu gece rüyama girsen de, bari yüzünü görsem. Sana bu satırları sınıfımdan yazıyorum. Herkes niye ağladığımı soruyor; kimseye bir şey söylemek istemiyorum. Çünkü söylesem de beni kimse senin gibi anlayamaz ki! Ne olur Allahım rüyamda bile olsa bir kez daha göreyim Müjde ablamı, yine konuşayım onunla... Benim için dört mevsim yok artık, üç mevsim var. Denize, güneşe, kumsala, kayalara

küsüm artık... Yani yaza, sensiz geçecek her yaza küstüm ben Müjde abla!

***

Küçük Ev'de ışıklar yatma vakti geldiğinde bir bir sönüyor ya Bitirgen, işte ben ona çok özeniyorum biliyor musun? Çünkü herkes birbirine iyi geceler diliyor, sonra tatlı rüyalara dalıyor. Bir tek yatarken kafalarına geçirdikleri o takkeleri sevmiyorum ama olsun yine de herkesin bir odası var ya, öyle çok istiyorum ki benim de bir odamın olmasını, orada kendi başıma hayallere dalmayı. O zaman hokucuğum gelse bile korkmam belki. Geçen gün misafir odasındaydım, aniden elektrikler kesildi, annemler de evde yoktu. Ablam içeri odadan bağırdı, sakın hiçbir yere kıpırdama arkanda biri var dedi. (Tam bağırma gibi de değil, ayı böğürmesi gibi korkunç bir ses çıkardı.) Oda o kadar karanlıktı ki, korkudan zaten hiçbir yere kıpırdayamadım, bir ara acaba hokucuğum geldi de onu mu gördü ablam dedim ama arkama bakamadım ki, salak gibi ağladım, ablam arkandakinin nefesini duyuyor musun deyince az kalsın altıma işeyecektim, o kadar çok ağladım ki sonunda gelip beni odadan almak zorunda kaldı, babama söylemeyeyim diye de tembihledi. O yüzden bir tek sana söylüyorum. Bir daha yaparsa arkamı döneceğim, ne olursa olsun. (Hem Müjde ablam da öyle yapmamı isterdi.) Çünkü ben korkak değilim, valla da billa da değilim işte!

***

Dışarıda sicim gibi yağmur yağıyor (yağmura annem sicim diyor) buz gibi misafir odasının penceresinden dışarıya bakıyorum. Bugün okula gitmedim, hastayım

diye yalan uydurdum. İnsanlar yağmur yağarken niye koşuyor hiç anlamıyorum, geçen gün televizyonda dediler; koşunca insan daha çok ıslanırmış. Kimse o gün televizyon seyretmedi mi acaba?

***

Babam gene erkenden yattı, yanları ağrıyormuş. İçme o zaman şu rakıyı babacığım dedim, içince geçiyor dedi, yattı. Televizyonda öpüşmeli bir film var diye, abim kapattı televizyonu. Işıkları da kapattı, herkes zıbarsın artık yeter diye emretti. Annem aşure yapacağım yardım et bana dedi, ama ben istemedim. Mutfağa ne zaman girsem, gözünün ucuyla bana bakıyor, ben de her şeyi kırıyorum, sonra da yanından kovuyor. Bir daha annemle yemek yapmak için mutfağa girmeyeceğime yemin ettim. Kendi yemeğimi kendim pişireceğim bir gün, muhtaç olmayacağım ona. Evde gidecek yer kalmadı, ablam da her zamanki gibi fotoromanını alıp çekildi bir kenara. Dımdızlak kaldım ortada, babamın elini tutmaya, yüzüne bakmaya gittim yanına. Yine kaşları çatık uyuyordu. Tam öpecekken, gürültüyle horlayınca kaçtım yanından. Abim olacak adi herif, yattığı yerden perdenin altına girmiş, karşı apartmandaki evli çifti dikizliyordu. Bize öpüşme sahnesi var diye televizyon seyrettirmiyor, kendisi canlı canlı elâlemi seyrediyor. Mutfak balkonundaki küpten su alma bahanesiyle bir baktım, adam karısını kucağında hoplatıyordu, yarın herkes yatınca ben de bu filmi seyredeceğim, hem televizyondakinden daha heyecanlı...

***

Kendime çok güzel bir yer buldum. Artık korkunca, sıkılınca bir de çok üzülünce oraya kaçıyorum. Müjde ablanın yanı kadar sıcak değil ama dün akşam rüyamda gördüğüm gibi sihirli bir yer. Gözlerimi kapatıyorum, emniyet kemerimi takıyorum ve kendi ülkeme uçuyorum... Bir kere bu yerde bir şey bilmiyorsun diye seni kimse suçlamıyor, çünkü suç yok... Böylece ceza da veremiyor kimse. Annelik babalık da yok, kardeşlik de. Burası öyle bir yer ki; herkes bilinmeyen bir ülkede bilinmeyen kimseler olarak yaşıyor, adları, soyadları falan yok, kimse kimseye soru sormadığı için kimse hakkında bir şey öğrenemiyor. Öğrenmek gibi bir dert de yok. Karneyi, okul birinciliğini falan tamamen ortadan kaldırdım, nasıl fikir ama? Tabii ki burada herkes benim dilimden yani dümütyence konuşuyor! Valla çok rahatladım, hani Tatlı Cadı var ya, burnunu bir oynatıyor her şey donuyor sonra onun istediği gibi devam ediyor her şey... Ben de artık biri bana bağırdığında, soru sorduğunda, bilemediğimde, hop donduruyorum ve hemen Bilinmeyenler Ülkesi'ne gönderiyorum. Bu ülkede krallık kraliçelik de yok, ama ne de olsa benim kurduğum bir ülke, o yüzden kendime biraz torpil geçtim, yani kraliçe sayılırım, öyle herkesi de almıyorum ülkeme. Bir tek Fırat Bey'i kral yaptım. Tabii ki o bilmiyor, bilse hemen krallık taslar çünkü! Böyle daha iyi! Ha, unutuyordum az kalsın... Bir tek yemin gibi bir şey var; birini oraya gönderirken içimden üç kere bu yemini söyleyip yüzüne üflüyorum. Bilinmeyenler Ülkesi'ne gönderirken kısa bir uğurlama gibi... Hani birileri giderken arkasından su döküyorlar ya, aynen öyle. Benim yemin de şöyle: Adım da yok soyadım da / hadi sen de katıl bu oyuna / bu ülke başka

ülke / kalın burada ömür boyunca! Biliyorum çok iyi değil ama içimden tekrarlayıp karşındakinin yüzüne üfleyene kadar anca söyleniyor işte. Uzun bir şey olursa dudağım kıpırdar, anlarlar. En son annemi gönderdim. O bana bağırırken, karşısında dimdik durdum, hemen ülkemin kapısından içeri soktum, yere yatırdım, yardımcılarım geldi. Kafasını ovmaya başladılar, içindeki bütün siniri dışarı çıkardılar, mavimsi kan gibi bir şey aktı. Annem yumuşayıverdi, eli kolu kalkmadı bir süre. Gülümsedi yattığı yerde, çok sevindim. Ama maalesef bir tokatla kendime geldim, karşında maymun mu var, ne gülüyorsun, annelerle dalga geçilmez diye yine bağırdı durdu. Annemi kendi ülkemde uzun süre ağırlayamadım ama olsun, bir dahaki sefere yemini okurken gülmem, olur biter. Acaba ona da dümütyence öğretsem mi; ama bizimki doğru dürüst Türkçe konuşamıyor nasıl öğrenecek, en iyisi karşımda donup kalması için başka bir yol bulmak...

***

Derslerde bir şeyi bilsem bile parmak kaldırmıyorum artık, öğretmenlerimle de konuşmak hatta teneffüse bile çıkmak istemiyorum. Nilgün'le de Şule'yle de kantine inmek gelmiyor içimden. Fırat Bey derslerimize gelmiyor artık, ondan başka hiçbir öğretmenimi sevmiyorum. Hele sosyal bilgilerciye gıcık oluyorum, boynunun kirini parmağıyla yuvarlayıp boyuna defterime atan öğretmenden hayır mı gelir. Her zaman aynı şeyi anlatıp aynı soruyu soruyor. Kurtuluş Savaşı dinlemekten kurtulamadık bir türlü. Okullar bence gereksiz, koyun gibi dolduruyorlar bizi buraya, her sabah sıraya sokuyorlar. Emir veriyorlar, sinir

oluyorum. Bilinmeyenler Ülkesi'nde hiç böyle şeyler yok, keşke hep orada yaşasam ama babamı da oraya aldıramam ya; o yüzden burada yaşayıp okumam şart. Hem okula gitmezsem abim beni sokağa göndermez, ben çıkmazsam kimse de beni görmeye gelmez. Abimin korkusundan kimse arayamıyor evi zaten. Telefonda öyle uzun uzun konuşulmazmış, çok yazıyormuş. Eğer okula gidemezsem kimse benden kopya da isteyemez, okumazsam sınıf başkanı da başkası olur, belki Cüneyt salağını yaparlar. Kendi ülkemde yaşamakla okula gitmek arasında sıkışıp kaldım, ikisinde de fazla duramıyorum ama eğer okula gidemezsem bir daha Fırat Bey'i de göremem. Of, en iyisi bu okul denen karınca yuvasına biraz daha katlanmak!

***

Uzun, kıpkırmızı bir nehrin kenarındayım. Niye diyorum kırmızı akıyor bu nehir, kan mı yoksa? Hayır diyor babam, nehrin özelliği bu... Yüzebilir miyim seninle bu nehirde diyorum, daha değil, hele biraz büyü o zaman birlikte çok yüzeceğiz diyor. Ama ben büyüyene kadar rengi açılırsa, uçuk pembe olursa, kapkara çamur gibi olursa ya da... Korkma diyor babam, sen büyüyünceye kadar ben nehri her gün şerbetleyeceğim, rengi de bozulmayacak tadı da, içine de sadece küçük kırmızı balıklar koyacağım, sen büyüyünceye kadar onları da kimse yakalamayacak, o zamana kadar çoğalacaklar, sürüler halinde dolaşacaklar ve seni karşılamak için müthiş bir tören düzenleyecekler. Uyandığımda bile sevincim geçmedi.

***

Bıktım beslenme çantası hazırlamaktan, her gün o sararmış peynirleri, o pis sarı kaplara koymaktan, o yiyemediğim için çürüyen elmaları taşımaktan, haftalardır koktuğu için ağzımı silemediğim o elbezinden bıktım. Bir gün de annem hazırlasa ya, hayır ne zaman okula gidecek olsam kendisi merdiven başında kahve içip beni çekiştiriyor komşulara... Dedikodu ağacı çıkacak içlerinde, gene başladı... Neymiş, her şeyi soruyormuşum da ne cevap vereceğini bilemiyormuş. Bilse ne olur, inanır mıyım sanki ben ona. Geçen gün ona gizlice sorduğum soruyu bile anlatıyor Lütfiye karısına, bir daha bir şey sorarsam ne olayım. Babam memelerini ellediğinde ne hissediyorsun demişim, derim ne var? Karşı apartmandaki adam, geçen gece kafasını karısının memesinin arasına gömünce gördüm kadının yüzünü, annemin de yüzü öyle oluyor mu diye merak ettim, ne var bunda? Lütfiye çokbilmişi de akıl veriyor; bunu çok bekletme, 18'ine girer girmez ever gitsin diyor... Bunu duyunca fırladım dışarı, Lütfiye'nin fincanının üstüne bastım. Oh canıma değsin! Apartman çınladı, Lütfiye'nin kınadan havuca dönmüş kafası sağa sola düşüp durdu. Ne o, takımı bozmuşum; salak karı sen de benim moralimi bozdun. Annem, dabıza gibi nereye bastığını bilmez ki, tüüü diye tükürdü arkamdan. Lütfiye yalandan, ne olacak canım çocuk görmedi demez mi? Ee ne anırdın o zaman? Annemle Lütfiye üzerlerine sıçrayan telveyle uğraşırken Bedia teyze de dabıza ne demek diye anneme soruyor, annem eveleyip gevelediği için ne dediğini duymadım bile; zaten hemen kaçtım yanlarından ama sesleri geliyor, cazgırlar nolacak... Bok evlendirirler beni, ben evlenmeyeceğim ki hiç... Ben kimseyi evlenmek için

sevmiyorum ki, hem ne demişti Fırat Bey; en gerçek sevgiler karşılık beklemeden olandır. Yani sevilmek değil önemli olan, sevmek... Ben de öyle düşünüyorum, bir gün birini çok sevsem bile evlenmeyeceğim işte!

***

İlk defa akşam yemeğinde kavga çıkmadı, çünkü babam bugün sadece iki kadeh içti, midesi ağrımaya başlamış, yüzünü ekşitip anneme, bu kadar tereyağlı yapma artık şu yemekleri dedi. Bunu yüz bin kere söylemesine rağmen, annem ilk defa, içtiğin zıkkımı değil de tereyağını mı bahane ediyorsun demedi. Abim bu gece gelmeyecekmiş, ablam da arkadaşına gitti. Evin tek kızıymışım gibi nasıl sevindim anlatamam. Masayı toplarken anneme yardım ettim, tam bulaşıklara girişmiş, eli sabunluyken yakaladım. Lütfiye dedi diye beni evlendirmeye kalkarsan giderim bu evden dedim. Annem bulaşık bezini eğip bükerek üzerime üzerime geldi, yerimden hiç kıpırdamadım, burnumla oynadım ama durmadı da donmadı da. Bilinmeyenler Ülkesi'nden birilerine seslendim, gelen giden olmadı. Kıçını dışarı çıkarıp elini beline atınca biliyorum artık ne diyeceğini, ama bu kez korkmadım, vurursa vursun bana ne! Ama önümde diz çöktü annem. Annelerin en büyük hayali kızlarını telli duvaklı görmek, Allah'tan en büyük dileğim sizlerin mürüvvetini görmek deyip sarıldı. Kulağımın dibinde burnunu çeke çeke ağladı. Kendimi elinden kurtarıp Allah da ölür mü anneciğim diye sordum. Tam sesi yumuşamışken eski annem oldu, iki kolumu da sıkı sıkı tuttu, bir daha duymayayım böyle laflar dedi. Böyle elim kolum bağlanınca çenem duracak sanıyor... Tövbe de, tövbe de diye sarsmaya başladı, her

şeyi iki kolumla idare ediyordum, onlar da annemdeydi. Müjde ablam ölüyor da Allah niye ölmüyor ki dedim. Daha hızlı sarstı; kafam ayrı, kıçım ayrı sallandı. Yılmadım. Allah çoktan öldü o yüzden ondan mürüvvet falan dileme dedim. Kimse göremeyecek beni telli duvaklı, evlenmeyeceğim ben, evlenmeyeceğim diyerek banyoya kaçtım. Dışarıdan ne bir kapıya çarpan terlik sesi, ne küfür ne bir şey! Ne kadar kararlı olduğumu anladı mı acaba? El havlusunu altıma serdim, kalorifere dayadım sırtımı, ayaklarıma baktım. Başparmağıma iki tane göz koydum, onlar da cıldır cıldır bana baktılar, dümütyen cüdütyen dediler; bir de kafalarını oynattım çok komikti, ben güldüm annem içerden içini çeke çeke hıçkırdı, oh olsun; hep ben mi ağlayacağım. Şimdi sıra onda!

***

Nihayet Fırat Bey derslerimize gelmeye başladı. O geldiği zaman seviyorum Türkçe derslerini, o yokken hiçbir şey okumak istemiyorum. Hem onun derslerinde herkes rahat oluyor. Diğer öğretmenler gibi bağırmıyor, ikide bir sözlüye de kaldırmıyor. Çok güzel kitaplar getiriyor sınıfa. (Hem Türkçenin hem edebiyatın tadına bu kitaplarla varın diyor), çok güzel şiirler ezberletiyor. Bazen bir metin okutuyor, sonra aramızda tartışıyoruz, o bizi seyrediyor, ben de onu. O sırada aklından geçenleri bilmek istiyorum. Çıksak şu sınıftan da baş başa kalsak, o bana hayatını anlatsa, ben ona Müjde ablamı anlatsam, onu kayalıklarıma, dut ağacıma, hatta Bilinmeyenler Ülkesi'ne götürsem istiyorum. Ona da dümütyence öğretsem, nasıl anlaştığımızı bizden başka kimseler bilmese istiyorum.

***

Okuldan eve geç geldim diye yine kıyamet koptu. Abim yine kırdı döktü her şeyi, bağırdı çağırdı ama bu kez aldırmadım. İstediğim zaman gelirim bu eve dedim, zaten sırf onun dediği saatte gelmemek için arka bahçede bekledim, kıçım dondu. Üşüdüğüme de yediğim dayağa da yanmadım. Açlık grevine girdim yine, o yüzden sana yazacak halim kalmadı. Herkes yatınca su içtim biraz, canım ekmek arası peynir istiyor, anlarlar diye yiyemiyorum. Bir tek suyun azaldığını fark etmezler. Ablam seviniyor sanki ben aç kalınca, bırak diyor anneme, yine şımardı. Abim, ağzının ortasına iki tane geçireyim de bak nasıl geliyor sofraya diyor. Yumruklarımı sıkıyorum misafir odasında, ama o kadar soğuk ki; avucum kıpkırmızı oluyor; elimi açınca da bembeyaz. Arka arkaya aç-kapa yapınca da uyuşuyor, galiba artık yazamayacağım. İyi geceler Bitirgenim!

***

Bugün bir anket defteri hazırladım: Hayat yaşamaya değer mi, niçin? Herkes, insanım demeyle insan olabilir mi? Ağlamak sizce neyin ifadesidir? Arkadaşlarınızda ne gibi özellikler ararsınız falan gibi bir sürü soru hazırladım, daha da eklemem gerekenler kaldı mı diye düşünüyorum. Bu anket sayesinde beni sevenleri, en yakın arkadaşlarımı, onlarla bu konularda konuşmaya gerek kalmadan ne düşündüklerini bileceğim, onları daha yakından tanıyabileceğim, onlar da sorduğum sorulardan benim nasıl biri olduğumu anlayabilecekler, ne güzel değil mi? Önce Nilgün'e verdim. Beni en yanlış tanıyan o çünkü. Bu anket sayesinde arkadaşlarımın hayat, ölüm, aşk ve edebiyat konusunda ne

düşündüklerini öğrenebileceğim, bu benim için çok önemli. Çünkü eğer sevdiklerimizi yakından tanıyamazsak, sevgimizi tam olarak gösteremeyiz. Bazen sevilmek önemli değil diyorum ama bazen de insanın ihtiyacı oluyor. Müjde ablanın beni sevdiğini bilmek ne kadar güzeldi; babam da çok seviyor biliyorum. Ben de onunla en çok el ele uyumayı seviyorum, tabii annem yanımıza damlayana kadar. Annem de beni seviyordur belki ama içimde yine de bir şüphe var. Nilgün'ün de beni sevdiğine tam emin olamıyorum bazen. Hem gerçekten sevseydi, herkesin içinde bağıra bağıra güler miydi? Kızım matematikçi bile bu kadar sormuyor; altmış beş soru, yuh diye anırmasa olmazdı değil mi? Herkes bana baktı, ben de hemen Bilinmeyenler Ülkesi'ne kaçtım. En çok orada mutluyum. Hütütyen, sevsibiliyen, donukmuyen. (Herkesi en sevdiğim haliyle dondurabildiğim canım ülkem demek.)

***

Ramazan diye annem sabahın köründe beni de camiye götürdü. İçini daha önce hiç görmemiştim. Çok soğuktu, ben de kadınlar gibi ayağımı altıma alıp oturdum ama hemen ısınmadı. Yukardan bakınca tüm erkekler kafalarına tas geçirmiş gibi çok komik görünüyorlar. Babam bizle camiye gelmedi diye annem çok kızdı. Takkesi yok diye gelmedi herhalde babam, iyi ki de gelmedi. Ben de zaten yeni çıkan o spor ayakkabıları alabilmek için dua etmeye gittim. Dua ederken bence en komik olanlar Lütfiye'yle Süheyla karısıydı. Lütfiye gözleri açık uyuyor gibi. Süheyla da pırlanta yüzüğüne dikmiş yine gözünü, başka hiçbir

yere bakmıyor. Annemi bir ara tas kafalı adamlara bakarken yakaladım, bir yandan da sürekli ağzını oynatıp duruyordu. Lütfiye'nin tülbendinden sarkan havuçları görünce kendimi tutamayıp güldüm diye annem etimi kıvırdı. Camide dölek durmazsam günaha girermişim. Dölek ne diye sorunca, ananınki dedi. Al işte sen de girdin günaha dedim. Bir sıra daha suphanallah çekti, bana da dua et diye tutturdu. Bir şeyi çok isteyip kırk defa söyler, dua edersen olurmuş. Benim tek bildiğim dua, kulhuvallahtı. Onuncu kez söylerken herkes kalktı, geri kalanı ne zaman tamamlayacağım, on kulhuvallahla bir spor ayakkabısı alamam ki... Bir daha o camiye gitmek istemiyorum, ne yapacağım ben şimdi?

***

Bugün çok güzel kar yağdı. Okuldan çıkınca hemen evdeki yırtık leğeni alıp sokağa koştum, leğenle çok hızlı kayılıyor. Üstüm başım çok ıslanınca eve geldim. Kapıda her şeyimi çıkardım; ne bileyim evde misafir olduğunu. Mememi kaşıyarak salona girdim diye annem çok kızdı, ne yapayım kocaman bir sivilce çıkmış, çok kaşınıyordu... Annem kaş göz işareti yapınca da yüzüne vurdum, ne diyorsan açık söyle, ne oynatıyorsun ağzını yüzünü dedim, tabii ki sonra da banyoya kapağı zor attım. Hop hemen ayaklarımı çıkardım yine sahneye, güle güle alkışladım onları. Memelerimi de doya doya kaşıdım. Sonra abdestimi aldım, yüz havlusunu başıma örttüm ve geri kalan otuz kulhuvallahı tamamlamak için tam dua etmeye başladım ki, yirmide abim vurdu kapıya. Çok sıkışmış adi, sokaktan eve zor yetişmiş. Keşke altına yapsa da herkese rezil olsaydı, yine yarım

kaldı duam... Yine alamayacağım şu ayakkabıları. Ne kadar şanssız bir kızım ben ya...

***

Saçma sapan coğrafya dersine dayanamadım, tuvalete diye çıkıp bir daha sınıfa dönmedim. Okuldan da kaçmak istedim ama gidecek bir yer bulamadım. Fırat Bey'in odasının kapısında dolandım durdum, ama kapısını çalamadım. En sonunda küçük bir not yazıp kapısının altından attım; sizinle Türkçe dışında bir dille anlaşmak istiyorum, kendi ülkemin dilinde diye yazdım. Ama salak olduğum için altına adımı yazmayı unuttum, birileri görecek diye çok korktum çünkü. Koşarak spor salonuna indim, beden eğitimi dersinde takla atmaya çalışanların arasına karıştım. Soranlara da cezalıyım diye uydurdum. Mektubun kimden geldiğini anlamadığı için Fırat Bey kim bu deli diye düşünecektir mutlaka. Ona deli olmadığımı, tek istediğimin onunla baş başa konuşmak olduğunu anlatmalıyım. Bana oku dediği bütün kitaplar, şiirler, romanlar için ona teşekkür etmeliyim. O olmadığında bu okulda bir dakika bile durmak istemediğimi, beni okula, beni hayata bağlayanın o olduğunu söylemeliyim. O artık benim hem Müjde ablam, hem Bülent abim oldu, bunu mutlaka o da bilmeli.

***

Babam akşam eve bir torba ilaç kutusuyla geldi, hemen kucağına oturdum, boynuna sarıldım. Amma ağırlaşmışsın, taşıyamıyorum artık seni diyerek indirdi. Demek ki gerçekten hasta, hiç böyle yapmazdı, ama kırılmadım. Neyin var babacığım deyip yanına çöktüm. Bir şey yok, boşuna masraf ettiriyorlar insana dedi.

Yemekte de ilk defa içki içmedi, doğru dürüst bir şey de yemedi. O yemeyince benim de canım istemedi, ajansı bile dinlemeden yattı. Annem benden önce yanına gitti, bir daha da odadan çıkmadı. Meraktan öldüm ama bu kez çat kapı gidemedim yanlarına. Yine buz gibi misafir odasında oturdum, ders çalışayım dedim olmadı, kitap okuyayım dedim kafama girmedi, ben de sana yazayım dedim, bilmem ne kadar oldu?

***

Bugün okul çıkışı Nilgün merdivenlerden düştü, dizi kanadı, ağladı. Ben de o daha fazla ağlamasın diye hadi gel kan kardeşi olalım dedim ama hadi sen de kanat kendini deyince ne yapacağımı bilemedim. Bir taşla elimi kesmeye çalıştım, çok canım yandı, bıraktım. İkimizin de aynı anda düştüğü bir zaman yapsak dedim diye bana küstü. Ama benim bir suçum yok ki, taşı parmağıma sürttüm sürttüm kan gelmedi işte ne yapayım. Canımın yanmasından korktum diye suçlu muyum? Küserse küssün, zaten biliyordum onun da beni sevmediğini. Bana ne, sevmezse sevmesin.

***

Yılbaşı yaklaşıyor. Yine her zamanki gibi kuruyemiş yiyip televizyon seyrederek kutlanır, ben de sıkıntıdan patlarım. Aslında bana göre doğum günlerinde değil yılbaşlarında insanlar büyür, doğum günlerini kutlamak çok yanlış. Benimkini zaten artık kimse hatırlamıyor, aman ne yapayım ben de kendi kendime yılbaşlarında kutluyorum. Zaten bir yıl geçince yaş almıyor mu insan, ee o zaman daha ne? Annemin dediğine göre doğduğum gün sıfır yaşında olduğum için sayılmazmış, niye sayılmıyormuş doğduğum gün. Ben

sayarım kimse de karışamaz. Car car anlatıyordu geçenlerde Lütfiye karısına. Kırka merdiven dayamışken, bu tekne kazıntısı çıktı, bela oldu başımıza diye. Benim duyduğumu anlayınca da, aman kurban olurum ben bu belaya diye sarılmaya kalktı. Sen daha belayı görmedin dedim içimden. Yalancıktan sarılmalarına da kanmam bir daha. Ya ablam haklıysa; üveysem ben. Babam sen bakma ablana, uyduruyor dese de biliyorum, üzülmeyeyim diye öyle diyor. On kere sordum babama, yok bitanem öyle bir şey deyip durdu. Bir keresinde de ablama, bir daha bu kızın aklına böyle şeyler sokarsan eşşek sudan gelinceye kadar döverim seni dedi, keşke dövse de ben de görsem. Ama ben yine de bu konuyu araştırmalıyım... Annem nasılsa her sabah kapının önünde hayatını anlatıyor, birinde mutlaka gerçeği öğrenirim.

***

Bugün benim için çok önemli bir gün. Fırat Bey'e sonunda söyledim. Koridorda görünce, birdenbire nasıl dediğimi ben de bilmiyorum; yılbaşı benim için doğum günü demek, sizinle kutlayabilir miyim dedim. O da ertesi gün tatil diye, gel o zaman yarın dedi. Anneme arkadaşlarla tiyatroya gideceğimi söyleyince bin tane soru sordu ama hepsine uydurdum bir şeyler. Aklımda, kalbimde bir tek Fırat Bey var; gerisinden bana ne... Sorduğum her soruya yumuşak yumuşak cevap veren, okuldaki salaklara bağırdığı gibi bana bağırmayan Fırat Bey'le, sanki arkadaşmışız gibi baş başa buluşup dolaşacağız, düşünebiliyor musun Bitirgen. Beni sevmese hadi gel der miydi, Nilgün'ü çağırırdı. O kadar

heyecanlıyım ki, elim titriyor yazamıyorum. Bugün gerçekten doğum günüm benim!

***

Hiç böyle olacağı aklıma gelmedi; içimden geçen hiçbir şeyi söyleyemedim Fırat Bey'e... Halbuki kendi kendime ne çok konuşmuştum onunla, ama birdenbire baş başa kalınca dilim tutuluverdi... Onu ne kadar sevdiğimi, ölene kadar seveceğimi bile söyleyemedim. Bilinmeyenler Ülkesi'nden bile bahsedemedim. Bir çay bahçesinde falan otursaydık belki konuşabilirdik. Niye o mezarlığa gittik anlamadım. Korkuyor musun diye sorunca, tabii ki hayır dedim. Ama etrafta kimseler yoktu; ben de sandım ki ünlü bir şairin ya da yazarın mezarını gösterecek bana, onun hayatını, eserlerini falan anlatacak. Ama mezarlara hiç bakmadı, bir çalılık vardı, orada da benim kayalıklara benzeyen bir taş. Gel buraya oturalım dedi, oturduk yan yana. Çok soğuk olduğu için ben biraz büzüldüm, o da elimi tuttu, kalbim yerinden çıkacaktı. Üşüyor musun diye sorunca hayır dedim ama titrediğim için yalan söylediğimi hemen anladı. Elleri o kadar güzeldi ki, benimkilerse tırnaklarımı yediğim için iğrençti. Öyle el ele konuşacağız, sohbet edeceğiz sandım, hatta ona dümütyence ne diyeceğime bile hazırlanmıştım. Sınav kağıtlarına adımı dümütyence yazacaktım, böylece onunla yalnız ikimizin bildiği dille anlaşacaktık ama bacaklarımı okşamaya başlayınca ne yapacağımı şaşırdım. Kalbim korkudan mı heyecandan mı atıyordu, yoksa durdu mu bilmiyorum. Hele sivilceli mememi tutup bırakmayınca hiçbir şey yapamadım Bitirgen. Babam annemin memesini sıktığında bağırmıştı ya, hiç

olmazsa öyle bir çığlık atsaydım ya, onu bile beceremedim. Nefes bile alamadan öylece durdum, dondum, bekledim. Bırak kendini bana dediğinde, korkma dediğinde, yüzümü çenemden tutup kendine çevirdiğinde hiçbir şey yapamadan, kaskatı öylece baktım. Evet ben onu seviyorum ama, evlenmek için değil ki. Evlenecek olanlar (Neşe ablayla Bülent abi gibi) dokunur birbirine böyle değil mi? Ya da evliler (annemle babam gibi). Ama dedim ya, ben Fırat Bey'i evlenmek için sevmiyorum ki. Peki ya o? O beni sevdiği için mi oraya götürdü? Derslerde uzun uzun dışarı bakarken aklından bunlar mı geçiyordu? Yoksa kapısının altından attığım o notu benim yazdığımı anladı mı? (Bilinmeyenler Ülkesi'nde bu soruma cevap verecek kimsecikler yoktu.) Ama ben böyle bir şey istemedim ki, valla billa istemedim Bitirgen. Sana yalan söylemem bilirsin, ama hâlâ o kadar şaşkınım ki, hâlâ o kadar korkuyorum ki, ne olduğunu anlayamadığım için ne diyeceğimi de bilemiyorum. Bir sürü soru var beynimin içinde, yuvasını arayan karıncalar gibi bir oraya bir buraya gidip geliyorlar. Ne yani şimdi Fırat Bey de beni mi seviyor. Âşıklar gibi öyle oturunca mı başlıyor her şey? Ama ben neyim ki Fırat Bey için? Öyle memelerimi falan tutacak kadar sevdiği biri miyim? Koluna takıp bu benim sevgilim diye gezdirecek değil ya? Güzel kompozisyonlar yazdığım için mi getirdi beni bu mezarlığa, ya da iyi şiir okuyabildiğim için mi? Neden ben, neden burası? Bunu artık hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Ama onun benim için ne demek olduğunu biliyorum. O bana bilmediğim birçok şeyi öğreten, herkesin kendi hayatını kurması gerektiğini söyleyerek, evden kurtulmam için bana en çok cesaret

veren kişi. Onunla dümütyence konuşup güleceğiz diye hayaller kurarken, titremekten hiçbir şey söyleyemedim. Bırak kendini bana dediğinde yani tam o anda bıraksaydım, ne yapacaktı acaba? Ama nasıl bırakırdım ki kendimi, ne yapabilirdim ki zaten? Hiçbir yerim tutmuyordu ki, dizlerim, ellerim benim değildi sanki. İlerde bunları nasılsa yaşacaksın, ilk olarak benimle dene deyince kollarımı sımsıkı kavuşturabildim sadece. Sana dokunmayı da sevişmeyi de öğretmek istiyorum dediğinde ise yüzüne dik dik bakabildim o kadar. Yok bir şey görmek için değil, sanki bir şey demek için, diyemediğim için ya da... Salak gibi baktım herhalde, aptal gibi, şaşkın ördek gibi... Kekeledim galiba tam hatırlamıyorum şimdi, sizden zaten bir sürü şey öğrendim dedim. (Diyebildim mi gerçekten, emin olamadım şimdi.) Sesim çıktı mı sahi? Koca bir ayvayı yutkuna yutkuna boğazımdan aşağı itmeye çalıştım, yapamadım... Çıkardığım hırıltılara mı sinirlendi, yoksa artık bir yerime değmesin diye sımsıkı tuttuğum elini itip ayağa kalkmama mı bilemedim. Birden o da kalktı, sinirle çalıların arkasına gitti. Bir süre gelmedi. İşte o zaman daha da korktum, belki çişi gelmiştir, yapıp gelecek diye bekledim ama o gelmedikçe daha çok üşümeye, titremeye başladım. Orada ölsem, babamla abim beni bulduklarında ne yapar, ne düşünürdü? Annem merdivenlere çöküp Lütfiye karısına ne anlatırdı? Bitirgen ya seni bulsalar, öldüğüme sevinirler miydi? Şimdi sana bunları anlatıyorum ama o anda hiçbir şey düşünemedim ki! Dedim ya elim, ayağım, dilim durdu. Pantolonunu toparlayarak geldiğinde, beni birkaç kez dürtmek zorunda kaldı ama hiç yüzüme bakmadı. Bir sigara yakıp hadi gidelim dedi ve önden

hızlı hızlı yokuş aşağı yürüdü. Ben de arkasından topuğumu yere vura vura yetişmeye çalıştım. Ayağımı, yerdeki taşları hissetmek için daha çok daha çok, vura vura yerlere yürüdüm. O yokuştan salsam kendimi aşağıya diye diye, yuvarlansam, önüne düşsem, kaldır beni burdan desem diye düşüne düşüne koştum arkasından (koşabildim mi sahi, onu da hatırlamıyorum). Sahile iner inmez beni bir otobüse bindirip yolladı. Otobüste en arkaya oturdum. Yanıma kimse oturmasın diye dua ettim. Camdan dışarı bile bakmadım, dışarısı da içim gibi kapkaranlıktı. Ellerime bakabildim yalnızca, yediğim tırnaklarıma, kanattığım etlerime, soğuktan çatlamış derisine, kendi avucumda bile tutamadığım ellerime baktım. Ama iyi ki arkama bakmadım değil mi Bitirgen. Çıldıracağım, biri bana evet iyi ki bakmadın, iyi ki bir şey yapmadın desin yaaa. Ama zaten ne yapacağımı bile bilmiyordum ki. Fırat Bey'i kızdırmak ya da sevindirmek için ne yaptım, ne yapamadım? Bana ne oldu yaa Bitirgen? Bir daha derse geldiğinde ne yapmam gerekiyor, gerçekten bilmiyorum. Müjde ablamdan sonra o da mı gidecek, onu da mı bir daha göremeyeceğim? İyi ki eve döndüğümde abim yoktu, babam gene uyuyordu. Annem mutfaktan çıkmadı, ben de seninle dertleşebilmek için kendimi banyoya kapattım. Nefesimi tutuyorum, kalbim sıkışsın, dursun diye ama fazla dayanamıyorum, ölmeyi bile beceremiyorum. Çoraplarımı çıkarıp ayaklarıma bakıyorum, beni yine güldürsünler diye, hiç oralı olmuyorlar. Bilinmeyenler Ülkesi de ıpıssız. Tatlı Cadı'nın eli bütün dünyaya değmiş, benimle birlikte her şey donmuş kalmış gibi...

***

Upuzun bir çölde kocaman bir fille karşılaşıyorum. Fil çok ama çok kocaman olduğu için ben iyice küçülüyorum. Boynum içine kaçmış, bacaklarım da, tam bir nokta olmuşum filin karşısında. Beni bir hortumunla yalar yutarsın fil, yutacak mısın gerçekten diyorum. Filin gözleri belgesellerden bildiğim gibi değil, sanırsın ki eşşek gözü, o kadar iri, kirpikleri de upuzun. Bir kırpışıyla rüzgâr estirecek cinsten, o küçük kirpik çakımı düşünme anıymış meğer. Hiç cevap vermiyor, dönüyor koca kıçını ağır ağır yürümeye başlıyor. Beni yutmadı diye sevineceğime filin arkasından yalvararak koşuyorum. Ne olur bir şey söyle, bu çölde beni böyle bırakıp gitme diye bağırıyorum. Seni arkadaşlara emanet ediyorum diyor ve hortumunu öttürerek bir komut veriyor. Birden etrafımı kaplanlar, aslanlar sarıveriyor. Ama hiçbiri üstüme atlamıyor, hiçbiri tehlikeli değilmiş. Çöl yeşilleniveriyor, orman oluyor. Ama ben yine de filimi arıyorum, bu ormanın yeşili çok karanlık, ben çölün sarısını istiyorum diyorum. Hem de tepine tepine ağlayarak istiyorum, ama hiçbiri duymuyor, aklına gelen bütün hayvanlar dönüp arkalarını gidiyor. Öyle bir yerde kalıyorum ki, artık orası ne çölmüş, ne de orman. Hangi birinin peşinden koşacağımı şaşırıyorum. Ter içinde bir yere çökünce anlıyorum, meğer hepsi birden göçüyormuş.

***

İki gündür ateşler içinde yatıyorum. Annem sirkeli bez koydu alnıma. Her yerim ekşi ekşi kokuyor. İlk defa okula gitmediğim için seviniyorum, ama evdeyken de sıkılıyorum. Babam dün akşam yanıma geldi, bu kez o benim elimi tuttu. Yanıyorsun Bitirgenim dedi, annem

doktor çağıralım mı deyince istemedim, benim doktorum babam dedim. Onun elleri iyi edecek beni, hakikaten de bu sabah 36'ya düştü ateşim. İlk defa tarhana çorbası içebildim. Ablam da sıcak su torbası getirdi ayağımın altına koydu. İnsan hasta oldum diye bu kadar sevinir mi, ben sevindim işte kime ne?

***

Bir haftadır sana tek kelime yazamadım, ama hastalıktan anca kalkabildim Bitirgenim. Çok hastayken annem başımdaydı ama sonra ateşim düşünce daha az gelmeye başladı, ablam da bir daha sıcak su falan getirmedi. Bugün ilk defa okula gittim. Beni en çok Nilgün özlemiş, hatta benim için ders notu bile tutmuş. Matematik dersinde yanıma oturup yardım etti, defterime de kan kardeşi olmadık diye kızdığım için özür dilerim senden diye yazdı. Demek ki suç benim değilmiş, çok sevindim. Teneffüste her yere baktım ama Fırat Bey'i göremedim. Sonra ders arası tuvalete diye çıkıp koridorlarda dolaştım, odasına baktım, yok yok işte. Aslında olmadığına da sevindim, çünkü yüzüne nasıl bakacağımı düşünüp duruyordum. Bütün gün derslerde ağzımı açmadım diye herkes çok şaşırdı, hasta olduğuma bir kez daha inandılar. Çok konuşunca da iyileştiğime inanacaklar galiba. Ama canım kimseyle konuşmak istemiyor, hep hasta mı olsam acaba?

***

Eve geldiğimde yine bir dolu misafir vardı, ablama yeni kıyafet almışlar. Alnı açık, zayıfça bir oğlan da vardı içerde ama annem beni misafirlerin yanına sokmadı. Ablam kahve yapıp yanlarına oturdu. Kim bunlar deyince annem, ablana geldiler dedi.

Görücülermiş, o yüzden evin ikinci kızının çıkması münasip değilmiş! Madem ablama geldiler, beni görüp vazgeçecek değiller ya, hem ben ne yapayım o sıskayı deyince saçımı çekti annem. Dul avrat sıpası gibi konuşma diye tısladı, gitti. Ablamı hiç tanımadığı bir oğlana mı verecekler şimdi, ama niye? Nasıl oluyor böyle? Beni kimse tanımadığım birinin önüne atamaz, bak sen şahidimsin. Acaba evden kaçacağım zaman ablamı da mı götürsem, ama benimle gelirse her boka karışır yine. Hem belki o kel sıskayla daha mutlu olur. İyi de tanımadığı biriyle aynı yatakta nasıl yatar insan? Gerçi annem de babamı nikâh dairesinde görmüş ilk defa. Bana ne, ben hiçbir zaman annem gibi de ablam gibi olmayacağım işte!

***

Bence annem bir katil, hem de azılı bir katil. Bugün beni sıkıştırıp kulak mememe yorgan iğnesi soktu. Önce elinde is gibi bir şeyle kulağımı ovalayınca anlamadım, meğer önce kül basarlarmış. Nasıl canım yandı, nasıl ağladım anlatamam. Sol kulağımı kaptırmadan kaçtım elinden. Bir daha beni yakalayamaz, çünkü asla yanına yanaşmayacağım. Neymiş, ablamın düğününde küpe takıp normal kız çocukları gibi görünsem fena mı olurmuş. İstemiyorum diye avazım çıktığı kadar bağırdım, ben normal olmak istemiyorum. Kız çocuk olmak istemiyorum, küpelerimi sallayarak dolaşmak istemiyorum. Daha düne kadar ablamın allığını yürüttüm diye azar işiten ben değildim sanki. Allıktan bile vazgeçtim artık, yüzüm hep sarı kalsın, hiç kızarmasın; umurumda değil. Bir kulağım delik

dolaşmaya da razıyım, yeter ki bana kimse dokunmasın. Hele Fırat Bey hiç!

***

Ablamla o sıska yarın yemeğe çıkacaklarmış, ben de yanlarında bekçilik yapacakmışım. Gitmem diye tutturdum ama ben gitmezsem ablamı da göndermeyeceklermiş, mecburum anlayacağın. Ablama, sen şimdi bu adamla evlenecek misin gerçekten diye sordum. Yarın belli olacak dedi. Onu nereye götürdüğü, ne yedirip içirdiğinden anlaşılırmış nasıl bir erkek olduğu. Çok saçma kızım, ya kebapçıya götürürse dedim. İyi ya işte demez mi? Bitirgenim valla billa tüm bu olup bitenlerden hiçbir şey anlamıyorum da anlatamıyorum da. Kafam çok karışık, çoook!

***

Sıskanın koca ağzının arkasında bir delik var bence, yediği her şey oraya kaçtığı için çiğneyemiyor. Yemek boyunca diliyle lokmaları arayıp bulunca da "çık çık" diye sesler çıkarıyor. Hem Adana kebapla Urfa arasındaki farkı da bilmiyor, birinden biri acıymış ama hep karıştırıyormuş, o yüzden ortaya karışık söylemiş. Aman ablam böyle saçma bir şeye nasıl bir kahkaha attı sorma. İlk defa duyuyorum ablamın böyle kahkaha attığını. Bu sıskayı görünce açıldı bizimki. Bu sıskanın (adı Erol ama sıska demek geliyor içimden) yanında bambaşka biri oldu. Ha, şimdi sorsan bana, niye bu sıskayı sevmedin diye, valla bir şey diyemem ama bir türlü kanım ısınmadı işte. Yemek boyunca derslerimden başka bir şey sormadı ondan mı çok sıkıldım, yoksa ablama ikide bir, ben evine bağlı bir erkeğim, işten gelir gelmez yemeğim hazır olmalı, güler yüzle

karşılanmalıyım diye başlayan bir dizi kural saymasından mı bilmem. Ablama baktım, o çok memnundu. Benim için de erkek dediğin gözü dışarıda olmamalı dedi, lan sen nerden tanıyorsun gözü dışarıda erkekleri, abim salağı yüzünden bir tane bile erkek arkadaşın olmadı ki dememek için kendimi zor tuttum. Aslında bana ne, belki de ablamın istediği bu sıska Erol gibi bir adamdır. Hiç öğrenemedim ki ben ablamın ne istediğini nerden bileyim? Bu yüzden kafam karışıyor değil mi Bitirgenim? Müjde ablam yanımda olsaydı ona sorardım, o benim neden böyle düşündüğümü bana anlatırdı. Eve dönerken Erol, ablam binmeden arabasının kapısını açınca hoşuma gitti, bir puan aldı benden ama karnesindeki diğer notlarını kırdım. Garsona oğlum diye bağırmasına sinir oldum mesela, bir de hesap gelince cüzdanını masanın ortasında açıp içinde ne kadar para olduğunu gösterince iyice gıcık oldum. Gece yatarken sordum, ablam sen ne anlarsın salak, o hareket, ben seni geçindiririm merak etme demektir dedi. Bu hiç aklıma gelmemişti, Erol'la sana ömür boyu mutluluklar dilerim ablacığım dedim, çektim yorganı üzerime. Ben de seni alacak adama şimdiden sabır diliyorum diyerek anıra anıra güldü.

***

Almanya'dan teyzemler geldi. Hem de videoyla. Tabii bir sürü çikolata da var, ama hepsi sütlü. Hepsinin de dolapta beklemekten rengi solmuş, hem ben sütlü çikolata sevmem, her sene de söylerim. Her sene de öyle mi kuzum, niye daha önce söylemedin diye teyzem yalandan göğsüne bastırır, benim de sesim kesilir. Ama video müthiş bir şey, bıktım televizyon başına ailece

oturup öpüşme sahnelerinde kovulmaktan. Artık beni evde yalnız bıraktıklarında koyarım istediğim filmi, uzatırım ayağımı, rahat rahat seyrederim. Artık kimse bana karışamaz, hem aşağı mahalledeki videocuda bol bol film var, kitaplar için ayırdığım paramın yarısı filmlere gider ama helal olsun. Değil mi ki ben gönlümce film seyredebileceğim, ucu ucuna biriktirdiğim paralarım da feda olsun. Gerçi ilk gece ailecek başına üşüşüp İnek Şaban serisi izledik ama ne yapalım, teyzemlerde başka film yoktu. Hem böylece aletin nasıl çalıştığını da öğrenmiş oldum. Annem, abin yokken el sürmek yasak dedi, yok canım, aylardır bugünü bekliyorum, abimi dinleyecek halim yok herhalde dedim. Gece üçe kadar videonun başından kalkmadık.

***

Annemle teyzem, babamla enişte doğru dürüst hiç konuşmuyor. Sadece bu akşam yemekte enişte, videonun ne kadar pahalı olduğunu anlatıp durdu, her zaman böyle yapar zaten. Babamın gerdanı kızarınca anladım ne kadar kızdığını, o yüzden erkenden yattı. Annem ayıp olur yatılır mı dediyse de dinlemedi, ohh iyi yaptı, gittim boynuna sarıldım, öptüm öptüm, babamı bir daha sevdim. Annem de yatmadan arkasından konuştu enişte min, kaşıkla veriyor, bir laf edip kepçeyle alıyor diye. Bence enişte bizden daha görgüsüz dedim. Tabii ki salak, biz niye görgüsüz olalım ki, halt etmişsin sen dedi. Sonra da beni misafir odasındaki tekli kanepeye attı, teyzemler de ikilide yanı başımda yattı. Enişte sabaha kadar horladı, ben de sayesinde bin tane falan koyun saymışımdır herhalde!

***

Herkes çarşıya gitti, ablama nişan kıyafeti bakmaya. Kimse beni çağırmadı, nişanda bir kulağımın delik olması yeter herhalde, üstüme bir şey giymesem de olur. Bana nasılsa her yerde bir şey bulunurmuş! Geldiklerinde yüzlerine bakarsam ne olayım; zaten ben küstüklerimin gözüne bakamıyorum, bakınca yalan söylemiş gibi olurum diye. Teyzemler de kim bilir ne güzel şeyler alırlar, hafta sonu diye beni de götürürler sandım ama hiçbir şey demeden apar topar çıktılar evden. Ben de gittim videocudan çok güzel bir film aldım, ohh olsun bol bol da öpüşme sahnesi vardı, hatta adamla kadın bir ara çırılçıplak kaldı ama bir şey yapmadan geçti gitti, videoyu geri sarmaya çalıştım beceremedim. Bir bozarsam öldürürler beni! Film izlerken Fırat Bey geldi aklıma, içim bir tuhaf oldu. Ama filmdekiler koca insandı, hem âşıklardı birbirlerine... Gerçi filmdeki adam kadına o kadar âşıktı da ne oldu, sonra gitti başka kadınla yattı adi, sonra pişman oldu yine kadına döndü ama ben olsam hiç affetmezdim. Yine de kavuşma sahnesi çok güzeldi, en uzun o zaman öpüştüler. İzlerken benim de canım istedi.

***

Teyzem bana gümüş bir künye almış, çok istiyordum, çok sevindim. Boynuna sarıldım diye annem bana çıkarcı dedi, o zaman da çok üzüldüm. Evet, teyzeme hiç sarılmam ama bu başkaydı, beni bir tek o düşündüğü için teşekkür etmek istedim. Ama annem bunu nerden anlayacak? Aslında biraz haklı yani teyzemi çok sevmediğim doğru ama yalancıktan sarılmadım ki boynuna, o an içimden geldi o kadar. Ben de anneme derdimi anlatamayınca hep sana yazıyorum değil mi

Bitirgenim, ama beni senden başka anlayan yok ki! Akşam gene sıskalar bize yemeğe geliyorlarmış, nişan öncesi ne yapacaklarını konuşacaklarmış. Teyzem, enişteni beğendin mi diye sorunca burun kıvırdım diye annem de etimi kıvırdı. Gördüğün gibi ağzımı açmasam da suçluyum! Siniryen kemiryen. (İçim içimi yiyor demek!)

***

Babamı hâlâ annem yıkıyor biliyor musun Bitirgenim? Yani eskiden sadece sırtını liflemeye girerdi, biz altımıza yapacak kadar sıkıştığımızda bile çıkmazlardı ama şimdi aynı anda giriyorlar, kapıyı vurunca da annem, babanızı yıkıyorum, çalıp durmayın diye bağırıp duruyor. Dün gece teyzeme sordum, o da enişteni yıkıyormuş. Niye diye sorunca da suç! Âdettenmiş, böyle şeyler sorulmazmış. Bana ne ya, ben kimseyi yıkamam dedim. Teyzem, yanına çekiştirip bir hikâye anlattı; çok güldüm. Anneannem de kış günü kazanda su kaynatır, çok az ılışlayıp annemle teyzemin üzerine döker, saçlarını da arapsabunuyla yıkarmış. Bir kazan suyla iki kızı çitiledikten sonra, dayımları oturturmuş bacağının arasına, onlara da aynı şeyi yaptıktan sonra en son dedeme gelirmiş sıra. Hem annemlerin zamanında köyde banyolar dolapların içinde saklıymış, nasıl olur dedim ama teyzem her sorumu öyle işte diye geçiştiriyor, annem gibi arkasını dönüp gitmiyor ama yine de meraktan çatlayan ben oluyorum. Hem biliyor musun, tam annem banyodan çıkarken kapıda karşılaştık, babamı çıplak gördüm; ama benim onu gördüğümü görmedi; annem de çekil şurdan diye beni iteledi, tabii sonra sıra mecburen bana geldi, ne kadar

tepindiysem de annem illa yıkayacağım diye tutturdu, lifleyince sırtımdan kalıp kalıp kir çıkıyormuş. Önünde boynumu büktüm oturdum, sen de beni anneannem gibi mi yıkayacaksın dedim. Teyzen ne anlattı yine diye sorunca sesimi çıkarmadım, ne olur beni sıcak suyla yakma anneciğim dedim ama artık çok geçti. İki sabun, bir lif yeter sana deyip kapıya koydu; babam beni bornozla görünce bir mani tutturdu çok hoşuma gitti: Hamama girdim hamam sıcaktı / suyuna baktım elimi yaktı / Bitirgen'i gördüm carıl cıplaktı!

***

Bu nişan dedikleri çok komik bir olaymış canım. Herkes saksı gibi diziliyor yan yana, kimse doğru dürüst konuşmuyor. Boyuna yiyorlar, birbirlerine bakıyorlar. Sıska da süt dökmüş kedi gibi oturuyor, girip çıkarken ablamın kıçına bakıyor (iki kere yakaladım, üçüncüde bakamadı). Ablamın kaynanası bence çok cazgır bir kadın, tıpkı bizim Süheyla. Onun da pırlantası var, ama göstermek için onun yöntemi farklı, o boyuna yüzükparmağıyla saçının lülesini iteleyip duruyor. Annem ortada fır dönerken teyzem hiç oralı olmadı. Herkes çok şıktı ama ben üstümdekileri hiç beğenmedim, çöpçüler gibi oldum deyince annem, tepesi delik konuşma diye ağzıma tıktı lafı. Pasta keserlerken ablam sıskanın damatlığına krema düşürdü. İkisi de birbirine yedirecek diye ağızlarını ararken oldu, ohh oldu. Bir tek ben güldüm diye herkes suratıma baktı, zaten babamın bakışı yetti kahkahamı yutmama. Abimi saymıyorum bile, ona bakan kör olur zaten. Herkes sırayla ablamın orasına burasına bir şeyler taktı, o altınları bozdurup bana daktilo alırlar mı

acaba? Babam ablamı öperken gözleri doldu. Annem her zamanki gibi ağladı, teyzem de yalandan burnunu çekti, benim içimden yine gülmek geldi ama bu kez tuttum kendimi. Eniştem yüzükler takılmadan önce bir konuşma yaptı (yüzük diyeceğine, yuusük dedi ama ben yine gülemedim). Dediklerinden anladığım, iki gönül bir oluncaymış da sapla saman bilmem ne olurmuş! Gönül kebapçıda bir oluyorsa herkes oraya evlenmeye gidiyor demek ki, bir daha et yemeyeceğim, böylece evlenmek zorunda da kalmam.

***

Masmavi bir alev kaplamış etrafımı, bu ateşin rengi niye böyle diyorum kimseden çıt yok. Ben sorar sormaz herkes kayboluyor aniden. Hem bir yangının ortasındayım hem de hiçbir yerim yanmıyor. Ateşten korkmuyorum ama yangın büyürse nasıl çıkarım bu çemberin içinden diye düşünüyorum. Dur hele diyorum, ne kadar büyüyecekse büyüsün de o zaman korkayım. Babamı görüyorum sonra, o mavi ışık yüzüne vurdukça görünüp kayboluyor, baba bak mavi bu ateş diye bağırıyorum. O da çık oradan diye bağırıyor, gel al beni diyorum. Gelmiyor, ben korkmuyorum babam niye korkuyor diye nasıl üzülüyorum, hem de nasıl. Yansam beni kurtarmaz mı gerçekten, yanayım da görsün o zaman diye ateşe yaklaşıyorum. Ben ateşe yanaştıkça babam kayboluyor, işte o zaman sıcağı hissediyorum. Yanıyorum, yanıyorum diye bağırıyorum, gelen giden yok. Ter içinde uyandım, su içmek için kalktım, bir baktım ablam mutfakta sessizce ağlıyor. Ne oldu dedim, yok bir şey diye tersledi. Arkasından sarıldım, istemiyorsan evlenme ablacığım dedim. Saçmalama ben ona ağlamıyorum dedi. Ama sırtına kafamı yaslayınca

daha çok hüngürdemeye başladı. O da bana sarılınca ben de tutamadım kendimi. Daha önce hiç böyle sarılmamıştık, hem annemle teyzem de birbirlerine hiç sarılmıyor. Kardeş gibi değiller, kavga bile etmiyorlar. Teyzem anneme hep yemek tarifi soruyor, o da uzun uzun anlatıyor. Mutfakta kardeş, sofrada yabancılar. İkisinin de derdi kocaları ne yedi ne içti. Ablam da böyle olacak herhalde. Ben evlerine gittiğimde o kocasını besleyecek, ben de onları seyredeceğim. Off çok sıkıcı. Ama olsun, ablam gidince benim de kendime ait bir odam olacak sonunda, kimse kapıyı çalmadan giremeyecek. Abim adisi takmaz dan diye girerse ben de kilit yaptırırım. Akşam oldu mu kendimi odama kilitleyip sana korkusuzca yazarım. Yüklükteki yorganları da dışarı atar, kendi giysilerimi koyarım. Hatta belki bakkal üstünden artan paralarla kitap alır, kendime bir de kütüphane yaparım. Ayy çok heyecanlandım, ablam bir an önce gitse bari.

***

Babam rakı içiyor diye eniştem aynı masaya oturmam, haram olur dedi. Haramsa benim için haram, sana günah yazmaz dedi babam ama kim dinler. Enişte tepside yedi yemeğini, teyzem de başında bekledi. Annem de babama kızdı, bari misafire saygı göster, ölür müsün birkaç gün içmezsen diye bağırdı. Bacını mı kocanı mı rahat ettireceksin lan dedi babam ve kapıyı çarpıp çıktı. Annem ağladı, teyzem bir köşede domuşup oturdu, enişte valizleri topladı... Bu kaçıncı ya, bıktım artık. Ama ben de babamın yerinde olsam aynı şeyi yapardım. Aslan babam benim!

***

Bu gece gökyüzünde dolunay vardı. Pencere kenarında babamı beklerken gördüm. Herkes horul horul uyuyor, buz gibi misafir odasını ay ışığı aydınlatıyor. Babam köşeden çıkıp gelecek diye bekliyorum, gelir gelmez boynuna atlayıp iyi yaptın babacığım demek için. O gelene kadar aya bakıyorum, içinde bin türlü şey görüyorum. Sanki orada gördüğüm her şey benim Bilinmeyenler Ülke'sine ait. Yani hepsi tanıdık. Sadece ben uzağım, onlar bir arada. Şu yüzü bulutlanmış olan anneme benziyor, onun gibi kargaburunlu, şu sıtma göbekli abim, bir köşeye kıvrılan da ablamdır kesin, sıskayı düşünüyordur yine... Gözlerimi bir kaçırıp bir daha bakıyorum, hepsi birden yer değiştiriyor. Bir ara Müjde ablam gülümsüyor, valla da billa da gülüyor bana Bitirgen. Yüzü gözü aynı o. Bir tek dolunayda görebileceksem onu, hep beklerim pencerede. Üşüsem de kaç yazar ki, yeter ki tekrar buluşalım. Hem Müjde ablam dümütyence konuşsam kesin anlar beni. Belki de ölenlerin ruhu aya gidiyordur. Öyleyse Müjde ablam benimle Fırat Bey'i de mezarlıkta görmüş müdür acaba? Ama o zaman daha gece olmamıştı ki, olsun belki de gizlenmiştir o da ayla birlikte bir yerlere. Sonunda babam köşede göründü. Sokak lambasının altında durdu, eve gelmek istemiyor gibi durdu. Ben de durdum, ya gelmezse diye nefesim kesildi, yalpalayarak apartmana doğru yürüdüğünü görünce fırladım yerimden. Karanlıkta sehpaya dizkapağımı çarptım, elektriğe tutulmuş gibi oldum. Kapıyı açtım, ayak seslerini dinledim. Topuğundan çıkan pençe sesi bir duruyor, bir ha babam diyordu. Aşağı yalınayak ineyim, koluna gireyim istedim ama kızar diye cesaret edemedim. Babam bana kızınca çok

üzülüyorum zaten. Terlik giydim hemen. Babalar terlikle beklenir diye bir kural var çünkü bizim evde, bir de çıktığın odanın ışığını mutlaka söndüreceksin. Ben ikisini de yaptığım için iyi bir evlat sayılırım. Babam o kadar sarhoştu ki, değil terliğimi beni bile fark etmedi. Sadece gür bir sesle, ne işin var senin bu saatte ayakta diye sordu. Uyku tutmadı babacığım dedim. Koluna girmek istedim, hemencecik silkeledi beni. Banyoya girdi, ben de arkasından koştum ama kapıyı yüzüme kapattı, çıktığında evin içine anason kokusu yayıldı... Annemler uyanacak da yine kavga çıkacak diye ödüm koptu. Kapıda beni görünce boynuma sarıldı ve bıktım be Bitirgenim, yaşamaktan bıktım dedi. Koca gövdesiyle babam, gür sesiyle babam, gözündeki yaşla, ağzındaki ekşi tatla babam bu kadar söyledi, sonra gitti yattı. Pencereye koştum ama ay da bulutun arkasına saklanmıştı...

***

Herkes yalan söylüyor; öğretmenlik kutsal bir meslek falan değil... Hem kutsal ne demek? Allah'a yakın olur kutsal olanlar değil mi? Ama Mehmet Bey asla Allah'ın yanına yaklaşamaz, çünkü o kimseye yakın olamaz, onun için kimse almamış onu, hiçbir kadın sevmemiş... Ömrü boyunca da kimse sevmesin, yalnızlıktan çürüsün gitsin. Kapısını kimse çalmasın, çöpçüler gelsin süpürüp atsınlar. Bana bütün okulun önünde vuran ellerini de kırıp köpeklere versinler. Neymiş İstiklal Marşı söylenirken gülünür müymüş, ne oldu Kuran mı okunuyor; hem Kuran okunurken de gülünmeli, ne zaman güleceğime onlar mı karar verecek? Vermeyecek, veremezler. Pis Nilgün, sonunda intikamını aldı; bu

güldü ben gülmedim diye çekiliverdi önümden. Bir tokatla yere yapışınca da kaldırmadı beni. Bir daha olursa disipline verirmiş! Ben de keşke abime söyleseydim, silahıyla vursaydı onu. Tam benim düştüğüm yerde ayaklarımın ucuna düşüverse, o büzük suratına bir tekme de ben koysaydım, yerde can çekişip ölseydi, o zaman anlardı belki gülmenin kötü bir şey olmadığını. Hem bıktım artık ya her derste İstiklal Marşı'nın bilmem kaçıncı kıtasının bilmem ne dizesini, başıma dikilip cetvelle vura vura sormasından, o kadar çabuk hatırlayamayınca bu kez aç elini diye bağırıp bir daha vurmasından; hem hatırlayacağım da ne olacaksa? Nasıl tutayım aklımda o kadar uzun şeyi, daha doğrusu neden tutayım. Hem iki kıtasını her sabah söylüyoruz ya neyine yetmiyor adi Mehmet Bey'in, bütün öğretmenlerden nefret ediyorum. Ama Fırat Bey hâlâ hariç...

***

Dün gece yine misafir odasındaki kanepede uyudum. Bir de korkunç bir rüya gördüm, sana yazmazsam çıldırabilirim. Ben annemin kucağında oturacak kadar çok küçükmüşüm, birlikte bir çay bahçesindeyiz. Karşımızda bir kadın oturuyordu ama yüzünü hatırlamıyorum, öyle bir haldeyim ki karşımdaki kadın sürekli bana acıklı acıklı bakıyor; ne zamandır zafiyet geçiriyor diye soruyor anneme, aniden olmuş, öyle diyor annem. Kollarım ve bacaklarım Pinokyo'nunkilere benziyor. Annem kollarımı havaya kaldırıp kadına gösteriyor sonra bir bırakıyor, pat diye ses çıkıyor masadan, etraftakiler bize bakıyor. Kendi kendime kolumu bacağımı kıpırdatacak gücüm yokmuş, hamur

gibi kalmışım annemin kucağında. O da beni istediği gibi yoğuruyormuş, yüzüme dokununca yanağım sünüyor, gözlerim başka yere kayıyor, kulağımı tutuyor elinde kalıyor. Kolum masaya düşünce alıp geri yerine takmıyor. Vücudumda hiç kemik yokmuş anlayacağın. Annem tutmasa yere yapışacağım. Kadın bana bakıp ağlıyor. Annem, üzülmeyin iyileşecek diyor ama yalan söylediği için yüzü kıpkırmızı oluyor. Kolum bacağım hiç tutmazsa annemin kucağından inmem ben de diyorum. Annem, eşek gibi taşıyamam ben seni diye bağırıp atıyor beni. Yüzükoyun düştüğüm yerde, sıcak sıcak ziftler vardı. Yüzümün her yeri simsiyah yanıyordu. Uyandığımda da yerdeydim zaten; çok korktum, yatağıma gitmek istedim ama ya bacaklarım tutmazsa diye ödüm koptu. Bence elim ayağım tutarken, bir an önce yazar olmalıyım. Hem benim kalemden başka silahım mı var? (Kim demişti bunu şimdi unuttum.)

***

Bence Atatürk 19 Mayıs'ta biz mini eteklerle kıçımızı açalım, erkekler bize baksın, sporla alakası olmayan hareketler yapalım diye çıkmamış Samsun'a. (Niye çıkmıştı gerçi onu da hatırlamıyorum ya.) Herkesin parası var mı yok mu bilmeden süslü püslü kıyafetler alınacak; eller iki yana açılacak, bacaklar bir öne bir arkaya pergel hareketleri yaparak sallanacak diye bir şey dememiş. Beden eğitimi öğretmenime de bu fikrimi söyledim, ben sabahın köründe futbol sahasında böyle şeyler yapmak istemiyorum dedim. Sen kimsin, anlayamadım senin ne ayrıcalığın var ki dedi. Hiçbir ayrıcalığım yok, sadece ben babamın böyle kıyafetlere

para harcamasını istemiyorum dedim. Herkes nasıl harcıyor diye sorunca da yüzüne bile bakmadan, borç alıyorlar herhalde deyince, sen artık fazla oldun deyip beni en arka sıraya itti. Durmadım sırada, sınıfa gelip sana yazarım daha iyi. Hem bu sınıfı en çok boşken seviyorum Bitirgenim. Herkes önlüklerini bir kenara atmış, tebeşir ve ter kokuyor ama olsun. Haklıyım işte, bence bu sınıfta zengin kimse yok; kokudan belli.

***

19 Mayıs hareketlerini yapmıyorum diye sınıfta bırakacakmış beni, bana ne! Onlar istedi diye hasta babama para harcatamam. Hem zaten beden eğitiminden kalacak tek bensem o zaman benim de bir ayrıcalığım olur. Salak bu öğretmenler diyorum sana, hele bedenci tam İnek Şaban'a benziyor. Nasıl anlasın ki benim halimi?

***

Günlerdir evin içinde herkes koşturduğu için ben de kaçacak bir yer bulamıyordum Bitirgenim. O yüzden ihmal ettim seni, neyse ki sonunda ablam evlendi, teyzemler gitti de ev bana kaldı. Annem çok ağladı düğünde, boyuna biraz daha nişanlı kalsalar olmaz mı deyip burnunu çekti, teyzem de böylesi daha hayırlı; gençler tutamaz kendini Allah korusun deyip durdu. Sıskanın sülalesi de ondan betermiş... Annem, hepsinin yüzünden rabbi yessiri silinmiş dedi ama her zamanki gibi bir şey anlamadım. (Bence annemin de dili dümütyence gibi, ne dediğini sadece o anlıyor.) Babam bir tek takı merasiminde kalktı, hem halsiz gibiydi hem de boyuna rakı içti, bir kere bile yanından ayrılmadım tabii ki. Abim de haydut suratlı arkadaşlarıyla başka

masada oturdu. Süheyla karısıyla Bedia teyze yapışık ikizler gibi gece boyu kafa kafaya verip dedikodu yaptılar. İlk defa elbise giydim, hem de pullu. Hiç beğenmedim ama zaten şık olmam yasak diye seçmedim de bir şey. Teyzemle ilk gördüğümüz vitrindekini aldık çıktık. Bu düğünler, nişanlar gerçekten çok sıkıcı, hele limonatalar, midemi iyice bulandırdı. Yalnız koca göbekleriyle oynayanları seyrederken eğlendim, babama hepsiyle ilgili bir şey söyledim ama o hiç gülmedi, dedikodu yapma ayıp diye uyardı, ayıpsa Bedia teyzeler niye yapıyor deyince de kolumu bir sıktı ki hemen sustum. Neyse ablamın bir sürü altını oldu, o da sevinçten boyuna oynadı. Abim, otur artık yerine diye dik dik baktı ama artık onun kocası olduğu için aldırmadı, ohh canıma değsin. Gerçi şimdi bana iyice takar ama umurumda değil. Belki o da bir salak bulur evlenir de ben de tamamen kurtulurum.

***

Artık Türkçe derslerimize saçı sarıya boyalı bir kadın geliyor. Sarı dediğime bakma, dipleri simsiyah, kaşı falan da. Ama kendini sarışın sanıyor. Bence edebiyattan da bir halt anlamıyor. Bu sarı kafanın yüzünden belki de Fırat Bey'i hiç göremeyeceğim artık. Fırat Bey ya bana kızıp gittiyse, bir daha hiç konuşamazsam onunla, bana hangi kitapları okuyacağımı kim söyleyecek şimdi? Nilgün'ün dediğine göre istifa etmiş, Şule de yok canım rapor almış diyor. İkisine de inanmak istemiyorum. Bu sarı kafa tutturdu özet çıkarın, ana fikir yazın diye. Falih Rıfkı Atay'dan ne özeti çıkaracağım Allah aşkına. (Allah hep büyük harfle mi yazılır, kime soracağım ben şimdi?) Hem Falih Rıfkı

iyi bir yazar olabilir ama benim görmediğim yerlerde gezmiş, yemiş, içmiş, anlatmış. Biz de okuduk anladık, neyin özetini çıkaracağım ki? Niye şiir okumuyoruz hocam dedim, daha o bölüme gelmedik dedi, biz çoktan geçtik sizin haberiniz yok deyince de, katır tırnaklarıyla yağlı sarı saçlarını geriye atıp müfredata aynen uymak zorundayız dedi. Ben de inadına ders kitabını yere atıp durdum, o da sinirlenip sınıftan kovdu beni... İyi de oldu, boş spor salonunda voleybol topuyla oynadım. Hem duvarlarla daha iyi anlaşıyorum; evde de okulda da!

***

Annemler bu sabah beni Bedia teyzelere bırakıp gittiler; babam iyileşince geri geleceklermiş. Bırakmam ben babamı diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Babam elimi tutunca sustum. Çok halsizdi ama yüzüme bakınca gülümsedi, hemen geleceğim bitanem merak etme dedi. Beni de götür babacığım dedim; annem yırtık dondan çıkar gibi girdi araya; senin okulun var, Nefise teyzenlerde kalacağız, baban iyileşince de döneceğiz dedi. Niye yatılı gidiyorsunuz, niye ben gelmiyorum deyince, kaç kere söyleyeceğim kızım senin okulun var, derslerine iyi çalış da baban seninle gurur duysun dedi. Ben zaten çalışıyorum, babam zaten benimle gurur duyuyor. Duymuyor musun babacığım dedim, sesi çıkmadı. Toplanıp gittiler. Okula falan gitmek istemiyorum, Bedia teyzelerde de kalmak istemiyorum diye bağırdım yine ama beni kimse duymadı. Dersler falan umurumda değil artık. Fırat Bey de gerçekten istifa etmiş, artık hiçbir şeyin anlamı yok!

***

Okuldan çıkınca yolda bir patlak top buldum. Onu tekmeleye tekmeleye evin önüne kadar getirdim. Arka bahçedeki incir ağacının altına sakladım. İnşallah kimse almaz, yarın yine okula kadar götüreceğim. Sonra da okulda kantine saklarım, dönüşte de yine evin bahçesine. Akşam akşam orada parlayan siyahı morarmış, beyazı bozarmış topu görünce niye bu kadar sevindiğimi sorma Bitirgenim. Ama onu bizim evin bahçesine sürükleyene kadar anam ağladı. Anam dedim de, gideli iki gün oldu, hiç aramadılar.

***

Bedia teyze aslında iyi bir insan ama kafamın çok kaşındığını görüyor, hadi yıkan kızım demiyor; önlüğüm de ter kokuyor. Bana bir oda verdiler, hem içinde kitaplar da var ama yine de sevinemiyorum çünkü hepsi tıp kitabı. Bedia teyze, oğlu Sedat abi tıpta okuyor diye pek bir övünüyor, oğlu doktor olacak, hastalanırsa onu hemen iyileştirecek diye... Keşke Sedat abi hemen doktor olsaydı da, babam gitmek zorunda kalmasaydı, Sedat abi bir kat merdiven çıkıp önce babamı iyileştiriverseydi... Ama bence o da fazla inek, dersler çok ağır olduğu için doktorlar inek olmak zorundaymış. Annemler hâlâ aramadı, tarih çalışmam gerekiyor ama hiç canım istemiyor. Bedia teyzenin kocası hâkim, hâkim olmak da doktor olmak gibi bir şey, onun için de inek olmak gerekiyormuş. Ben ikisini de olmak istemediğime göre onlar kadar çalışmak zorunda değilim. Odadaki kahverengi kadife perdeler içimi kararttı; hâkim amcanın yanına gideyim dedim, ayıp oldu, ayağını iki yana açmış yatıyordu, ben gidince doğruldu. Bedia teyze meyve soyuyordu, çok canım

istedi ama portakalı uzatınca sağ olun yemem dedim, annemler gelince bir kilo yerim artık. Akşamları ben hiç olmazsa babamın kucağına çökerdim, yüzümü cızlayan sakallarına aldırmadan o yağlı suratından öperdim; o da koskoca kız oldun artık kucakta oturulmaz der, silkelerdi üstünden, ben de şımarıp tekrar çıkardım. Olsun babam iyileşip geri gelince tekrar atlayacağım kucağına bir daha da inmeyeceğim. Ne kadar büyürsem büyüyeyim, bana ne! Bence bu Sedat abi babasının kucağına hiç oturmamıştır; çünkü hâkim amca yanak bile okşamaz bence. Bedia teyzenin de gıdısı çok komik; hindi gibi, niye öyle kat kat, buruşuk ki, annemin kıçına benziyor. Bu odanın da karanlığı bir başka, perdeler yüzünden mi bilmem, sanki karanlık değil de kara gibi... Kapkara bir yer burası, içerden ışığı söndürdüler, benim de kapatmam gerekir mi, bunlar da elektrik boşa gidiyor diye kızar mı acaba? Yanıma *Yaz Sonu*'nu almıştım, onu okursam korkum geçer belki diyordum ama benim de yatağa girip ışığı söndürmem gerekiyor galiba. Her an kötü bir şey diyecekler diye bekliyorum, gerçi bu evde kimsenin sesi çıkmıyor, birbirleriyle konuşmuyorlar da gizlice anlaşıyorlarmış gibi, bizimkinin tam tersi yani. Acaba ben hangi evde mutlu olabilirim Bitirgenim? Hani bizim evde kavga dövüş var diye üzülüyordum ne oldu bana, niye bu evde sıkılmaya başladım, niye durup dururken ağlıyorum, niye patlak topumu biri çalar mı diye merak edip duruyorum? Bu haldeyken tarih çalışabilir miyim, hayır. Tarih çalışmazsam sınıfta kalır mıyım, evet. O zaman babam benimle yine de gurur duyar mı, hayır. Çalışmaya mecbur olmak ne fena ama başka çarem var mı? Yok, yok, yook!

***

Allahtan tarihten yazılı yapmadı hoca, sözlüye de kaldırmadı, yoksa yanmıştım. Teneffüste Bedia teyzeyi aradım, belki ben yokken annemler aramıştır, bir şey söylemişlerdir diye sormak için, ama o mıy mıy bir şeyler diyene kadar jetonum bitti, belki akşam ararlar da babamın sesini duyarım. Keşke anahtarı verselerdi ben kalırdım evde tek başıma, korkmazdım valla, hiç olmazsa banyo yapardım uzun uzun, kimsenin tuvalete gireceğim demesini beklemeden, annemin sırtımı kızarta kızarta keselemesi olmadan yıkanırdım. İstemiyorum işte ben Bedia teyzelerin o kupkuru evinde kalmak! Hem neydi bu sabah yumurta yüzünden başıma gelen? Niye ben de onlar gibi yemeye kalktım ki sanki? Her zamanki gibi yeseydim ya! Meğer Bedia teyzeler yumurtayı az haşlıyorlarmış! Önce bir tabağa kırıp, sonra tuz biber ekip kaşıkla yiyorlarmış, ben ne bileyim... Masaya bir vurdum yumurta cıvık cıvık avucuma doldu, sarı suyunu halıya akıta akıta banyoya koştum her yer berbat oldu. Sofraya dönünce de tabağım falan kalkmıştı, Allah keşke o anda canımı alsaydı. Annemler akşam da aramadı. Bir daha kimseye muhtaç olmamak için çalışacağım, hayırlısıyla bitlenmeden bir yıkansam; kafam o kadar kaşınıyor ki, o yüzden canım yazmak istemiyor, yorganın altında biraz ağlamak istiyorum, gözüm de şişerse şişsin bana ne!

***

Bıraksalardı ağzını burnunu kırardım... Cüneyt aniden saçımı çekince gözüm kararadı, köşeye ittim, dizimle karnına, karnının altına tekmeyi koydum, ağlattığım iyi

oldu, o da yapıştı yağlı saçlarıma, ben kendimi kurtarayım derken düştüm dizim kanadı (ama ben onun gibi ağlamadım), sonunda Şule ayırdı bizi. Onun yüzünden kaçtı Cüneyt adisi, kaçmasaydı bir daha bir daha tekmelerdim, yerlerde sürünene kadar hem de... Bir de utanmadan şaka yapmıştım diyor. Şakana sıçayım Cüneyt! Bir daha benden kopya istersen, nah veririm sana. Suratına bakmayacağım, Allah belanı versin Cüneyt, hayır sinirden ağlıyorum, onun için ağlamaya değmeyeceğini biliyorum. Bir de teneffüslerde kıçımdan ayrılmazdı, evet masmavi gözlerini, sapsarı saçlarını çok seviyorum. Çok yakışıklı çocuk, ama kıskanç işte. El şakası yapma diye kaç kere söyledim... Bir daha konuşmayacağım onunla, gelir de konuşmak isterse yüzüne tüküreceğim... O bana herkesin içinde yağlı kafa, yağlı kafa diye bağırırken utandı mı? Cüneyt diye biri yok benim için artık! Zaten o benim sadece oyun arkadaşımdı artık oyun bitti.

***

Annemler bir hafta daha gelmeyeceklermiş, gelmesinler. Ben burada Bedia teyzelerde kokarım, çürürüm, sonra da ölürüm, cenazeme de gelmesinler. İstemiyorum kimseyi, zaten kimsem de kalmadı. Nilgün de geçen gün pantolonuma bakıp renkli bir şey giysen ya dedi. Önlüğün altına çuval giymiş gibi oluyormuşum; bana ne! Olursa olsun, zaten önlükten de nefret ediyorum, hem pantolonum renkli olsa ne olur ki, zaten giydiğim her şey ablamın eskileri... Nilgün'e ben de senin ne dediğini anlamıyorum, hınnıklı gibi konuşuyorsun deyince, aa o ne demek be diye sordu. Sen anlamazsın güzelim dedim, kaçtım yanından. Tabii

o evin tek kızı ya; anası oynar tabii onunla rengârenk... Benimkiler çekti gitti; aramıyorlar hiç. Babam nasıl diye kime soracağım ben şimdi? Bana ne cehennemin dibine kadar yolları var; bak şimdi aklıma geldi acaba cehennemin yolları nasıldır, dibi görünür mü? Müjde ablam da gitmiş midir oraya? Olur mu canım, iyiler gitmez ama bence Bedia teyze tam cehennemlik; insan bir banyo yap kızım demez mi? Okuldan gelir gelmez önlüğümü balkona asmasını biliyor ama. Geçen sabah apartmandaki korkunç suratlı kara kediye bile süt verdi; içine de ekmek doğramış... Benim kara kuru kedi kadar bile değerim yok mu? Babacığım, nerdesin babacığım, kokarcalar gibi kalakaldım bu kara odada, gel kurtar beni. Hadi, çabuk ol ama!

***

Okulun bahçesine saklamıştım patlak topumu, almışlar. Haram olsun alana! Bizim oradaki parktan geçip döndüm eve, çok karanlıktı, ödüm koptu ama ne yapayım, Müjde ablayı en rahat orada düşünebilirdim. İçimden üç tane kulhuvallahı okuyunca Müjde abla geldi. Daha doğrusu baktım bir ağacın arkasına saklanmış, beni bekliyor. Ben de gittim yanına. Onun çürük dişli gülüşünü özlemişim. Bağıra bağıra konuştum ki, karanlıkta beni yalnız sanmasınlar!

***

Neyse bir zahmet aradı annemler okula gitmeden; Bedia teyze fısır fısır konuşuyordu... Ben ne bileyim annemle konuştuğunu. Tam giderken söyledi; botlarımı çıkarmadan halıya basıp içeri girdim diye gözünü bir ayırdı ödüm koptu ama inadına çıkarmadım; ohh canıma değsin, sıçayım böyle evin içine...

***

Sarı siyah saçlı karı hastaymış derse gelemeyecekmiş, geberir inşallah. Nilgün de bağıra bağıra şiir okuyor; duymamak için kulağımı tıkadım, sana koştum. Hiç iyi okuyamıyor, hem bence Cahit Külebi de iyi şair değil. Şiirlerini hiç beğenmiyorum. Fırat Bey bize Cahit Sıtkı Tarancı, Orhan Veli falan okutuyordu, onların şiirlerini çok seviyordum. Her zamanki gibi arka sırada yalnızım... Şule hadi gel bahçeye çıkalım diye kolumdan çekiştirince, eline bir tane patlattım. Bana ne o da adam gibi sorsaydı... Neden ağladığımı sorup durma Bitirgen; bilsem söylemez miyim?

***

Sonunda konuştum annemle. Babam nerede diye bağırdım telefonda; hiç mi özlemedi beni dedim. İnsan kızım ne yapıyor o mahkeme duvarı suratlı hâkimin yanında demez mi? Sabret kızım diyor annem; döneceğiz yakında eve diyor... Üzmeyecekmişim Bedia teyzeyi, derslerime çalışacakmışım, başangılık yapmayacakmışım. Hiçbir şey yapmıyorum anneciğim korkma, tıpkı rüyamdaki gibi elimi de kolumu da kaldırmıyorum ki pat diye yere düşmesin!

***

Hiç uykum yok; pencereden dışarı baktım; koskocaman bir ay burnumun ucuna kadar geldi. Gözümü ayırmadan içine baktım; Heidi'nin dedesine benzeyen bir adam gördüm, otur şöyle de saçlarını öreyim dedi... Oturdum; sonra kara gözlü, kara saçlı bir oğlan geldi (yok Peter'e benzemiyordu; belki de Bülent

abiydi), göz kırptı, gülümsedi ama hemen kayboldu, olsun yine de sevindim, hiç olmazsa uykum geldi.

***

Anneme açık açık söyledim; babama küsüm dedim. Beni aramayan babayı ben de aramam dedim. Kızım baban hasta; konuşamıyor ki dedi. Ağlamaya başladı; ben de ağlayınca Bedia teyze telefonu elimden aldı, bilmiş bilmiş laflar etti. Bir bok bildiği yok, sevmiyorum işte bu kadını, bir daha sevmeyeceğim artık kimseyi...

***

Annenin ne acayip lafları var, daha önce hiç duymadığım şeyler söylüyor demez mi Bedia teyze... Demek bir ben değilmişim onu anlamayan. Ne zaman konuştunuz, ne dedi diye sordum: Tarla mı kessekli, biz mi yürümesini bilemedik demiş, kessek sizin orada ne anlama geliyor diye soruyor; ben ne diyorum o bana ne diyor. Deli midir nedir; ben köylü değil İstanbulluyum Bedia teyze, siz onu anneme sorun deyince kıpkırmızı oldu...

***

Cüneyt bugün gelip özür diledi benden. Ama sen de bana çok fena vurdun, sen de benden özür dile dedi. Bana ne dilemeyeceğim işte, haklıydım ben, haklılar özür dilemez dedim, yine kavga ettik ama bu kez vuruşmadık. Bağrıştık, adi Mehmet Bey geldi, kızlar öyle orospu karılar gibi bağırmaz utanmıyor musun dedi. Hocam ben orospu değilim diye daha çok bağırıp kaçtım okuldan. Defterlerimi, çantamı hiçbir şeyimi almadan parka gittim. Deliler geçti yanımdan, bir ağacın arkasına saklandım. Sümüklüböceklerle oynadım, onların

geçerken bıraktığı parıltılı izleri takip ettim, içlerini açtım, kafalarını oynatışlarını seyrettim, kabuklarını kırdım, hepsini bir araya topladım, sonra savurdum. Sonra üzüldüm, sonra çimenlere yattım, sonra kalktım, papatya topladım, hepsinin yapraklarını bir bir kopardım, hep sevmiyor çıktı... Sonra hep ama hep ağladım.

***

19 Mayıs'ta o saçma hareketleri yapsaymışım okul birincisi olacakmışım, bugün sınıf öğretmenimiz gelip yazıklar olsun sana dedi, başarının kıymetini bilmiyormuşum. Ben başarılı olmak için çalışmıyordum ki öğretmenim demek geldi içimden, ben evden kaçmak, kendi paramı kazanmak, kendi evimde yaşamak için çalışıyordum diyemedim. Ama birinci olsaydım babam benimle gurur duyacağı için belki daha çabuk iyileşirdi... Okulların kapanmasına az kaldı ve başarısız oldum, karnemi görmek bile istemiyorum, zaten göstereceğim kimse de yok.

***

Bu evde ilk defa bu gece yüksek ses çıktı, hâkim amca masaya yumruğunu vurdu, Bedia teyze de anında yok oldu. Bir an baş başa kalınca çok korktum, yüzüne bile bakmadım adamın. Meğer bu evde yemek saati sekizmiş, zamanı geçmiş zıkkımlanmasının. Eğer bu kadar disiplinsiz olacaksa bu ev, herkes kafasına göre yatıp kalkacaksa bileyim ona göre önlem alayım dedi. Beni istemiyor hâkim amca, git diyor, değil mi Bitirgen? Ben de bir şey yemedim, belki yemezsem yumuşar diye... Karnım ağrıyor diyerek odaya kaçtım. Ama açlıktan ölmek üzereyim. Pencereden baktım ay da yok

bu gece, açken uyku da tutmuyor insanı. *Yaz Sonu*'nu okuyorum ama hiçbir şey anlamıyorum. Ne yapsam, nereye gitsem bilmiyorum, bilmiyorum...

***

Bugün şanslı günüm, ben okuldayken abim gelmiş, Bedia teyzeye para bırakmış, hemen gidip kendime bakkaldan çokomel aldım, tabii ki hepsini harcamadım. Bedia teyze sonunda acıdı halime galiba, hâkim amcanla Sedat abin gelmeden hemen yıkan çık dedi. Bu evin banyosu bizimki gibi değil, burada kurna yok mesela. Küvette de iki kere ayağım kaydı, az kalsın kıçımın üstüne düşüyordum. Ama çok eğlenceliydi, hani filmlerde köpürtüp içine yatıyorlar ya öyle yapmak geldi içimden ama çişleri gelir de kapıyı çalarlarsa diye hemen iki sabun bir lif yapıp çıktım. Elektriği fazla harcamayayım da laf olmasın diye saçımı dahi kurutmadım ama olsun, günlerdir ilk defa kendi kokumdan iğrenmeden uykuya daldım. Rüya bile görmedim. Oysa biliyor musun ben rüya görebilmek için uyuyorum, orada daha güzel yaşanıyor her şey, kimse bir şeye karışmıyor. Bazen de tuhaf bir şey oluyor, hem rüya görüyorum hem de rüyamı seyrediyorum film gibi. Kâbuslar olmasa da hep rüya âleminde yaşasam ne güzel olur değil mi?

***

Hâkim amcanın çok komik uzun bir donu var. Gece o tuvalete kalkmış ben de mutfakta yiyecek bir şeyler arıyordum ki karşılaştık, ikimiz de birbirimizi görünce yerimizde sıçradık. Ben günlerdir aklımda kalan kuşburnu reçeli kavanozuna parmağımı sokmuştum, o da şeyini kaşıya kaşıya uykulu gözlerle tuvaleti

arıyordu. Buzdolabının ışığı yüzüme vurunca beni hokucuk sandı herhalde, hah hay. İyi ki benim elimden kavanoz onun da kıçından donu düşmedi. Hiç konuşmadan odalarımıza kaçtık. Yorganın altına girip güle güle uyudum. Duydun mu Bitirgen, ne zamandır ilk defa sana güldüm dedim. Annem çok gülen çok ağlar demişti ya, yine uyduruyordur değil mi?

***

Tam okula gitmeye hazırlanırken ablam aradı; ben burada gurbetteyim diye kimse bir şey söylemiyor bari sen söyle deyip durdu. Beni de aramadıklarını, bir şey bilmediğimi söyleyip ağlamaya başlayınca da sinirlendi. Ben de bir şey saklıyormuşum ondan güya... Doğru dürüst konuşamadım, boğazıma yumruk yemiş gibi oldum. Sadece, ablacığım üzülme herkes çok iyi, bana da burada çok iyi bakıyorlar dedim. Bedia teyze başımda dikildiği için öyle dedim. Sıskanın işleri çok yoğunmuş, yoksa hemen atlar bir otobüse gelirmiş, miş miş!!!

***

Çok karnım ağrıyor ama kimseye bir şey diyemiyorum. Sadece babamın yaptığı gibi elimi karnıma koyuyorum ve o maniyi söylüyorum: tatar kuş, tatar kuş, ulu kayalardan ulu sulardan geç, karnımdan göç... Tatar kuş, karnımdaki ağrıyı alınca yazacağım sana, şimdi halim yok!

***

Günlerdir pencere kenarında ayın yolunu gözledim, gelmedi. Tıpkı babam gibi... Ben ayı beklerken gümm diye gök gürleyince yüreğim ağzıma geldi... Evdeki

herkes tavuk gibi erkenden yattığından kimsenin de yanına kaçamıyorum. Ne zaman gök gürlese kıyamet geliyor diye bağırırdı ya annem, kafasını ellerinin arasına alıp dua okur bizimle helalleşirdi, işte ben de şimdi helalleşmek için birilerini arıyorum. Birazdan öleceksem, gök gürleyince kıyamet kopacaksa benim de birilerine bir şey söylemem gerek. Nasıl da bağırıyor gökyüzü, sanki bir kadın çığlık atıyor. Kurtarın beni buradan diyor, ama kimse gitmiyor yanına, yağmur da yağmıyor. Yağmur yağsa belki susar kadın, bağırmaz bir daha... Ama olmuyor, hiçbir şey değişmiyor. Şimşek de çakıyor gözüme gözüme, kadife perdeler yanıyor. Eskiden, yani ben daha küçükken böyle zamanlarda annemle babamın yatağına kaçardım, annem dua okurken horlayan babama sarılırdım, babamın horultusu neredeyse bastırırdı gök gürültüsünün sesini. Ama şimdi bu evdeki sessizlik korkunç Bitirgenim. Tüm sesleri azdırıyor bu ev sanki, her şey gürültüyle üstüme üstüme geliyor. Bu odadaki dolapta da bence tahtakuruları var, ne zaman gözümü yumsam bir gıcırtı başlıyor ki sorma! Dolap kapakları genleşiyor (fizik hocamız genleşmeyi tarif etmişti ama şimdi unuttum) gibi sesler çıkarıyor. İçindeki her şey yer değiştiriyormuş gibi oluyor. Bedia teyze yazlıkları çıkaracaktı... Daha hafif kıyafetler asılırsa dolaba bir daha böyle sesler çıkarmaz belki, kışlıkların yükünden yoruldu zavallı dolap! İki korkunç ses birbirine karışıyor, korkuyorum Bitirgenim, hem de çok korkuyorum. Gökteki kadın çığlık attıkça ben kıyameti bekliyorum...

***

Bedia teyze yeni ördüğü masa örtüsüne vıttırı vızzık dedim diye önce çok güldü, sonra anlamını öğrenince de çok bozuldu. Ne yapayım yani yalan mı söyleseydim, çıkıverdi işte ağzımdan öylece; annem dandik şeylere öyle der deyiverdim. Bana ne, o da akşam yemeğinde kuru fasulyenin etlerini ayıkladım diye, bu kadarı bulduğuna şükretmiyorsun da etleri mi ayıklıyorsun, çok ayıp diyerek beni hâkim amcanın önünde rezil etmeseydi. Yemeyeceğim işte bir daha et, bana ne, bana ne!!!

***

Asla affetmeyeceklerimin listesini yaptım. Bak buraya da yazıyorum: Bu listeyi her an yanımda taşıyacağım çünkü bazen ben kızdığım insanları unutuyorum, oysa insan hiçbir zaman hiçbir şeyi unutmamalı... Sen de unutma e mi Bitirgenim?

1- Abim (her fırsatta karşıma canavar gibi çıktığı için)

2- Annem (beni babamdan ayırdığı için)

3- Ablam (ana kuzusu ve kıskanç)

4- Fırat Bey (mezarlık yetmez mi?)

5- Şule (ara sıra)

6- Bedia teyze (sıcak suyu benden esirgediği için)

7- Cüneyt (sonsuza kadar hem de)

8- Sedat abi (bir kere bile beni adam yerine koymadığı için)

9- Nilgün (selam verdiğim zaman kafasını çevirdiği için)

10- Hâkim amca (soğukam çiçeği olduğu için)

11- Müjde abla (habersiz gittiği için)

12- Babam (hiç aramadığı-beni unuttuğu için)

***

Bedia teyze ikide bir gelip kapıyı dan diye açıyor, sağı solu karıştırıyor muyum diye bakıyor. Sadece kütüphaneden iki tane kitap aldım; Bülent abininkilere benziyor mu diye bakmak için. Telefon çalınca hemen salona koştum ama Bedia teyze yine fısır fısır konuştu; hiçbir şey duyamadım. Tuvalete gitme bahanesiyle yanına yanaşınca da hemen telefonu kapattı. Ben bunların banyosunda bizimki kadar rahat edemiyorum. Zaten hemen kapıyı vuruyor; ben de çıktım mecburen. Tam odaya kaçıyordum ki, gel bakayım kızım dedi, salondaki kadife koltuğa oturttu... Onların koltukları bana hep kaplumbağaları hatırlatıyor. Ben de kaplumbağalar gibi keşke sırtımda taşıyabilseydim evimi... Ya da sadece babamı taşısaydım, nereye gidersem onu da götürebilseydim. Hem bu ne biçim hastalık, hiç konuşamama hastalığı olur mu? Olur dedi Bedia teyze... İnsanın beyni her şeye hükmeder kızım, Allah bize akıl vermiş ama isterse bir anda alır dedi. Ne yani babamın aklını mı aldı Allah diye sorunca ağzını yüzünü eğdi. Ne oluyor Bedia teyze, annemler niye gelmiyor, babam niye aramıyor, bir nasılsın kızım diyecek kadar da mı konuşamıyor deyince dayanamadı artık. Meğer babamı İstanbul dışında bir hastaneye kaldırmışlar. Orası neresi dedim, sen bilmezsin dedi, benim coğrafyam kötü olabilir ama bölgeleri biliyorum dedim. Bilsen ne olacak kızım, sen derslerine iyi çalış, coğrafyanı düzelt baban da o zamana kadar iyileşir, yine hep beraber olursunuz dedi. Tabii ki olacağız Bedia teyze dedim... Karnemi göstereceğim babama, biraz kızacak ama olsun... Bedenciye ne dediğimi anlatırsam anlar beni babam dedim... Ne dedin ki diye sordu?

Sadece gelince babama söyleyeceğim, benimle gurur duyacağına eminim dedim... Gelince ben de Küçük Ev'deki Lora gibi yatağa gireceğim (ama başıma öyle şeyler takmadan) o da gelip beni öpecek, renkli rüyalar kızım diyecek... Annemin don yağın dondurması dediği Bedia teyze, birden eridi mi ne, sarılıverdi bana ama ben kendimi ona bırakmadım...

***

Artık beni beden derslerine almadıkları için çok seviniyorum. Zaten takla atmak, kimseyi görmek de istemiyorum, bu çorap kokulu sınıfta kalıp babama mektup yazmak istiyorum. Konuşamıyor olabilir ama okuma yazması var; anneme gönderirim ona verirler, hem belki o da bana yazar. Bugüne kadar babamın bir şey yazıp okuduğunu görmedim ama benden gelen bir mektubu da okumayacak değil herhalde... O yüzden önce sana yazıyorum, sonra temize çekerim.

Canım Babacığım;

Sana bu satırları beden dersinde yazıyorum (bu çok önemli değil aslında), sen beni hiç aramayınca çok üzüldüm, beni Bedia teyzelere bıraktığınızdan beri de çok mutsuzum. Evet evde huzurumuz yoktu ama sen vardın, elâlemin evinde istediğim hiçbir şeyi yapamıyorum. Babacığım beni hiç aramadığın için artık üzülmüyorum, artık sadece bir an önce konuşman için dua ediyorum. Niye sustuğunu bilmiyorum, beynine ne olduğunu da... Kimse bana bir şey anlatmıyor ki; aslında seninle de öyle uzun uzun hiç konuşmazdık ama olsun el ele tutuşur uyurduk ya, o da bana yeterdi. Annem yanımıza geldiğinde ikimizin de uykusu kaçardı ama olsun. Babacığım seni bir daha göremezsem diye

düşündüğümde kalbime bir bıçak saplanıyor, nefes alamıyorum. Müjde ablam gittiğinde nasıl olduysam aynen öyle. Ama sen beni bırakmazsın biliyorum, Bedia teyze seni öyle görmemi istemediğini söylüyor, ne haldesin ki? Dersime çalışmaz, okulumu ihmal edersem üzülürmüşsün, asıl ben seni göremeyince üzülüyorum, ama bunu senden başka kimse anlayamaz ki. Biliyor musun babacığım, ben seni karşılıksız seviyorum, sen benimle konuşmasan da beni aramasan da sussan da bağırsan da seviyorum. Sevmenin ne demek olduğunu anlayacak kadar büyüdüm gördüğün gibi, inan ki bu dünyada kimse benim seni sevdiğim gibi sevemez babasını, ama hiç kimse! Sana söz veriyorum babacığım okulumu bitireceğim (evet birinci olamayacağım ama umurumda değil), çok güzel kitaplar yazacağım (hepsinin başına da babama diye ekleyeceğim), çok okuyacağım, benimle gurur duyacaksın, hep el ele dolaşacağız. Görenler bize imrenecek, o babasıyla konuşmadan da anlaşıyor diyecekler. Yeter ki bırakma beni babacığım, yeter ki bir an önce gelin, anneme de artık başangılık yapmayacağım, hatta abim su istediğinde bardağın içine tükürmeden getireceğim, söz veriyorum. Yeter ki gel artık, çok uzun oldu bu ayrılık. Çoook.

***

Sonunda babam geldi Bitirgenim, ama yeşil bir arabanın içinde...

Tıpkı Kabuk

Kapkalındı kabuğun, hani kafama atsalar yarar o kadar. Ne ki üzerindeki tüylerin komikliği unutturuyordu sertliğini, içine sızmayı kolaylaştıracak gizli dehlizlerin vardı, ancak elimde evirip çevirince görebileceğim. Herkesin evine girmezdin öyle kolay kolay, zengin sofralarında boy göstermeyi severmişsin duyduğuma göre. Taa uzaktan geldiğine göre, kime konuk olacağını önceden biliyor olmalısın. Mağrur duruşundaki kibrin hoşuma gidiyordu, yalan yok. Ama kendini teslim etmeme inadına içerliyordum. Kafana vura vura içindeki o akça pakçalığa ulaşmaya çalışmak hoyratlıktan değil, merakımızdandı sana. Evimize geldiğinde, sıvası dökülmüş mutfak balkonumuzda elime aldım ilk seni. Nasıl da şaşırdım bakakaldım küçücük endamına. Hele içini dökmeye başladığında gözlerimi kocaman açıp bir kenara çöktüm. Öylece seyrettim seni. Dikine dikine çekiçle vurdu başına babam, bir daha bir daha sonra. Vururken bir yandan dudağının kenarını ısırıyor, bir yandan garip hırıltılar çıkarıyordu. Sanki o anda dünyayı tutuyordu avucunda, dünyanın en uzak yerini bana yakın etmişti, gururuydu bu onun, gururumdu o benim. Sıcak yemek kokuları geliyordu arkamızdan, ama bizim aklımız fikrimiz sendeydi. Senin o ufacık bedeninde, benim o ufacık sevincimde dünya da küçülüvermişti. Masal anlatır gibi ne yaparsa her aşamasını anlattı babam; bak önce burasına vuracaksın ama çok canını acıtmadan, sonra bıçağı yavaşça yanlarına saplayıp ortadan ikiye

ayıracaksın ama parçalamadan, şimdi de içindeki nehri salıvereceksin ama üstüne bulaştırmadan dedikçe, ilk defa bir sırrını açtığını sanıp değer biçmiştim kendime onun gözünde.

Kıştan kalma bir soğuk vardı o gün evde, mutfak balkonunun bir köşesinde, ellerimi bacaklarımın arasına sakladığımı, üşürsem bu mucize birdenbire son bulacak diye korktuğumu hatırlıyorum. Küçücük bir şeydin ama korlu bir ateşin başını bekler gibi durup bakakalmıştım sana. Hiçbir şeye benzemezliğin bir yana, baba eliyle sunulan bir sihirdin, yeterdi bu bana. Hemen arkamızdaki etek hışırtıları, bardak çanak şıkırtıları, gir çık, getir götür telaşı umurumuzda bile değildi. Cebindeki paranın hesabını yapmaktan helak olmuş evimizin ilk serseri israfıydın diğerlerine göre, benim içinse babamla baş başa olmaya vesile bulunmaz bir nimettin. Babam bıçağın ucunu gövdene saplayıp küçük bir parçanı uzattığında, önden ikinci dişimin sallandığını saklayarak nasıl da hart diye ısırdım, nasıl da ağzımdan gelen kanı yuttum da, dişimi gizlice avucuma tükürdüm hiç sorma. Bu büyülü anı bozacak her şeye karşı dimdik, küçücük, paytak durdum. Gece olup da el ayak çekildiğinde, yine mutfak balkonuna koştum. Babamdan görerek öğrendiğim her şeyi, bu kez tek başıma eşine yapmayı denedim. Elimde koca çekiç, geceyi yardım, böldüm, kanattım. İçinden akan o bembeyaz suya ulaşmak için çırpınıp durdum. Her bir darbeyi, bir anda büyüyebilmek için vurduğumu bilmeden, bilemeden debelendim de "olmaz" "öyle olmaz" sesiyle geri yerime kondum. Kocaman elleriyle elimden tuttu babam, çekicin boynu bu kez kıldan ince, bak dedi dikine, indir dedi beline, ama bir kerede. Elim

babamın elinde un ufak oldu da sen inadından çıt bile demeden mıh gibi durdun. Evet kabuğun kalındı ama içinde kırılgan bir bulut vardı, çok hasretlik çekilmiş bir buluşma için fazlasıyla yoruyor, ama hemencecik de eğliyordun. Sana bir teşekkür borcum var müskat! Güç denilen şeyi kabuğunun ömrüyle ölçtüğüm için, evimize ilk kez törensi bir telaşla geldiğin için, gözümün önünde tüm heybetiyle duran babamı bir anda yanıma kattığın, iki parmağını kapalı avucunda şaklatarak zafer sevinciyle bir ezgiyi tutturmasına vesile olduğun için. Babalar da neşelenebilirmiş meğer, ilk kez senin sayende anladım. Hepi topu kırdığı bir kabuk deyip de geçemedim, çocukluk bu ya... Oysa zaman apansız, amansız geçiverdi de kendimi döndüm döndüm o mutfak balkonunda buldum. Arkamda bu kez başka hışırtılar, başka git geller, başka şakırtılar, başka takırtılarla yürüdüm durdum da ne zaman avucumu kapatıp parmaklarımla oynasam bir daha ne o neşeyi ne de o ezgiyi duydum... Elimin altındaki bir tıklık bilgilerden öğrendim, ömrün çok uzunmuş senin, ne iyi dedim. Nice çocukların sevinci senin gövdende sınanır belki yine, sonra kendime geldim, saatimi bugüne ayarladım, Zaman, eti kemik geçmiyordu artık, rüyalara yüz vermiyordu nicedir, büyümek hem büyülü hem buhranlı bir şeymiş meğer. Bulutu gördün mü yağmura hazırlanmak demekmiş, kaçışlara açılan bir saçak altı, yolculamalara hazır bir durakmış. Ne ki yetmedi bildiklerim gördüklerime, her türlü ıssızlıkta ıslanmayı seçmiştim bir kere. Bu kez son demek, bir gençlik atasözü, bir ne oldum deliliğiymiş. Üşümenin de bir yordamı, yorgunluğu olduğunu şimdi anladım. Şimdi ne tuhaf, ne hoş, ne çabucak, ne boş bir kelime. Baba gibi

iki hece, ağızda dağılıveren, yutkunurken unutulan daha. Tıpkı sen müskat, tıpkı sen. Küçücük ellerimde yarılan dağ, heybeti kadar hükmedemeyen heyula! Tıpkı babam, tıpkı kabuk, tıpkı o gizli bulut...

Çat diye bir ses gelmesi lazım diye tembihledin. İkimiz de ilk kez yan yana durduk, eğildik. Bahçenin uzun koridorunda bir köşeyi kerteriz aldık, tam karşımızdaki duvara bakar olup elimizdeki cevizleri aynı anda tam karşıya savurduk. İşin tek mahareti ayrı ayrı attığımız iki cevizi birbirine çarpıştırmaktı. Evet, ilkel bir misket oyunuydu ama senin çocukluğundan devşirilmiş, benim çocukluğuma katık edilmişti. Böylesi bir buluşmadan başka daha ne isteyebilirdim ki...

Önce beni oyalamak için böyle saçma bir oyun uydurduğunu sandım. Yeknesak bir git gelden, çat dedi mi demedi mi zırvalığından başka bir şey değildi ama o an tüm tarihin kuru bir cevizin içine toplanıvermişti işte. Bir yandan gidip gelip savurduğun cevizleri alıyor, durmadan yine duvara atıyor bir yandan da çocukluğunun bumerangını elime uzatıyordun. Meğer gizli bir haşarıymışsın, meğer tüm gizlerin sırtında biriken bir kamburmuş... Aslen yaşlı doğmuş bir çocukmuşsun da o zaman anlayamamışım. Bildiğin tek oyun, iki cevizi birbirine kırdırmaktı işte, hepsi bu. Bildiğim o birbirine çarpan cevizlerdik ikimiz, duvardan duvara savrulan, tetirini hep içine kusandık.

Oysa sokak çocuklarına özgü bir serseriliğin, bir sümüklü halin vardı ki, gözlerimi kapatıp o yüzünü görmeyi özlüyorum en çok. Salonda kıçını çıkararak taklit ettiğin kokoş kadınları, ağzını eğerek, dilini devirerek gülünç konuşmalarını, dünyaya kafa tutan

küfürlerini ezberimden silinmesin diye tekrarlayıp duruyorum ulu orta. Sesinin en sisli tonundan başlayarak senin gibi konuşmaya alışmak istiyorum. Bilge, piç, anaç, asi, hem erkek hem dişi dilini ödünç bıraktığın yerden devam ettirmek istiyorum... Ama olmuyor. Gözünün gölgesi eteklerime düşmüyor artık. Üzerime dikilmiş bakışların olmadan elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemiyorum. Attığım cevizler birbirini bulmuyor, olmuyor... Şipşak çektiğin fotoğrafların altına yazacak hiçbir cümle seni anlatmaya yetmiyor. Gözün görgüsü kimseye emanet edilemiyor, böyle olmuyor.

Çocukluktan kalma çok az fotoğrafım varmış, sen gidince geriye doğru izini sürmek için yola koyulduğumda fark ettim. Kızdığın her şeyi yokluğunda da yaptım, çekmecelerini karıştırdım, jorjet elbiselerini üstüme tuttum, kimisini kısalttım, kimisini daralttım. Gençliğinin içine girmeye, kokunla yön bulmaya çalıştım. Senin de gençlik fotoğrafların tek tük. Çoğu sapsarı, yanları kavlamış, yanındakiler tanınmaz olmuş. Zaten sorsalar senden başka kimseyi tanıyamam. Ben geldiğimde onlar çoktan göçmüşler, ben geldiğimde seni çok yormuşlardı.

Fotoğraflar arasında kaybolurken rastlıyorum bir başka yüzüne, lacivert çiçekli naylondan bir önlükle mutfak kapısının önünde dikilmişsin, bir elinde bulaşık bezi, bir elinde kepçe. Gülümseyecek halin yok belli, kim zorladıysa seni o anda fotoğraf çekmeye, ona küfrü basmamak için tutmuşsun kendini. Sırası mı şimdi bakışı atıp kepçeyi kafasına geçirmek üzeresin. Diğeri, daha eskiye, benim yokluğumdaki zamanlara ait; üzerinde yakası açık güpür dantel bir elbise. Bir

davettesin; sahte pırlanta küpelerinle, broşun takım. Çantayı elbisene uyduramamışsın. Saçlarını akşamdan sardığına göre, haberlisin bu davete. Kaşların alınmış, yanakların kızarmış. Demek ki hatırlı kişilerin misafiri olmuşsun. Bu kez yüzüne gerçek bir gülüş oturmuş, gözlerine de... Babama belki de ilk kez böyle bakmışsın... Demek sen de sessizce sevmeyi seçmişsin...

Birkaç tane daha fotoğrafın var, yarısı silik. Belli ki senin ailen de eksik! Hemencecik atıyorum onları elimden, içime bir ateş düşüyor aniden. Yan yana hiç mi dondurmamışız zamanı, bu kadar mı teğetmişiz birbirimize, bu kadar mı eminmişiz hiç ayrılmayacağımızdan... Ah şimdi biri duydu sesimi, insafa gelip düştü eteğime, bu kez benim gençliğime ait.

Ceviz ağacının dibine bir şilte sermişiz. Sen yan yatmış, başını avucunun içine almışsın. Rüzgârdan sersemlemiş, her zamanki gibi güneşten kaçmışsın. Yine uyuklamakla dünyaya kulak kesilmek arasında kalmışsın. Bense üzerine atıvermişim kendimi. Hoop diye devrilmişim öylece üstüne. O anda yanımızda kim vardı, bizi kim o ağacın altına sığdırdı inan hiç hatırlamıyorum. Bildiğim tek şey, birlikte ağız dolusu kahkahalar attığımız. Seninle ilk kez, ötekilere karşı karnımızdan güldüğümüz anne... Ele güne karşı, alt alta üst üste, ikimiz de aynı anda gençmişiz gibi, ikimiz de o anda çarçabucak çocuk gibi bakmışız objektife... O çok sevdiğin, bir tek onun altında serinlediğin ceviz ağacından bir yaprak, senle ben gülerken, düştü eteklerime bir an... Baktıkça bakasım geliyor şimdi o gülmelere, niyeydi, nasıl oldu bilmeden. Umurumda da değil zaten. İlk kez birlikte doyasıya gülmüştük ya, ilk

kez birlikte dikenlerimizi birbirimize batırmadan dinlenmiştik ya, bu yeterdi bana...

O an şimdi bir anı, anların hepsi gibi. Sesin şimdi bir tını, vurgusundan hançeresine kadar ezber olduğum her ses gibi. Ama o ceviz ağacı var ya, o ceviz ağacı. Hani o gün, tam da en kavruk gülmelerimizin orta yerinde köteleyip beni üstünden, elime koca bir sırık tutuşturduğun o gün... Çırp şu cevizleri dediğin, benim sadık bir köpek gibi boyun eğip sırıkla tırmandığım o ağaç var ya, sen gider gitmez küstü bana. Artık yeşil yeşil kabuklarının içinden kapkara bir iç, bembeyaz bir yemiş doğurmaz oldu. Oysa daha sırıkla girişmeden dallarına kendini savurmuştu bahçeye... Sen gövdenden beklenmedik bir çeviklikle yerinden sıçrayıp düşürdüğüm her cevizin peşinden koşuyor, ha bire topluyordun. Ben tepede ne eziyetler çekiyorum aldırmadan, cevizleri kırıp, soyup, zarından ayıklayıp iştahla yiyordun. Ağacın tepesinden bana da bırak ya diye bağırdığımda deminki kahkahanı cebinden çıkarıp yukarı yolluyordun. Çelimsiz kollarımda derman kalmamışken bile sen biraz daha neşelen diye sırığı kaç kez indirdim dalın beline hatırlamıyorum yine.

Sonunda bitap düşüp de yanına kıvrıldığımda, cevizlerin hepsini yer gibi yapıp da benim için ayıkladığını, bana ayırdıklarını nasıl sakladığını anlayınca tüm yorgunluğumu unutmuş, gözyaşlarımı neşeyle salıvermiştim. Ben seni anne, ben seni hep bilmeden, hep şaşırarak, hep ta şuramda taşıyarak, hep ama hep kendimden gizleyerek sevmiştim. Bir tek bu hasta ağaç şahit şimdi buna. Bu koca ceviz, bu hasta ceviz, bu artık hiçbir tanesi birbirine değmeyen ceviz ağacı şahit...

Ben seni anne, ben seni yıllar sonra tekrar o ağacın dibine yatırayım, yine kahkahalarla gülelim diye başında beklemiştim. Ben seni anne, o ceviz tanesi gibi içimde oldurmuş, canımdan can vermeye hazır durmuştum. Ama olmadı, artık o ağaç kurudu, artık o sırık kırıldı, artık o cevizlerin içi küf, artık o bahçe kuru, artık o yazlar yok... Artık ne bir kız çocuğunun günlüğü yetiyor anlatmaya her şeyi, ne cevval bir akıl, ne harlı bir kalp, ne kırık dökük bir müskat, ne de kabuğunu haiz bir ceviz... Olmuyor, böyle olmuyor.

Cihangir, 30 Haziran 2009